

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

מלחמתה של תורה

שיחה נוקבת על המצב הביטחוני באספקלריה תורנית, עם הרב דוד מאיר דרוקמן, רב העיר קריית מוצקין ומרבני 'פיקוח נפש'. איך הגענו לכאן, ומה עושים עכשיו?

- האוצר שגיליתי בבית הכנסת מיכי יוספי
- אבא, מצאתי אותך! התוועדות עם הרב יוסף יצחק גייקובסון
- אחרי סעודת החג, לקחת את המפתחות ונסעת רחל טאוב, סיפור
- כדורסל כמשל הרב אייל ורד
- חרבות ברזל בעבודת ה' הרב יהושע שפירא

ד"ר יגל יוסף שחר (M.D.)

הרב יונתן הכהן אשורב

א-מחיה
מלאך ה' יושב

נשר
(מהדרין!)

5 ימים של בריאות לגוף ולנפש

מלון רוקסון ערד - מלון 5 כוכבים

חופשה עם נשמה באווירה יהודית

חמישה ימים של איכות, למנוחת הנפש ובריאות הגוף. לתת לעצמך מנוחה, איוון וחידוש כוחות. סודת בריאות א-מחיה לניקוי רעלים, בריאות לגוף ותורת החסידות לנפש.

לפרטים והרשמה: עמי פייקובסקי: 055-5608399

ל' אדר א'-ד' אדר ב' 10-14.3 חדרים אחרונים
י"א אייר - ט"ו אייר 19-23.5 ההרשמה בעיצומה

עם דבורה בראל - מחלוצת הטבעונות בארץ. מדריכה לאורח חיים בריא.

אפשר להאזין

להיור מהנ

פודקאסט
הניגונים
של

6 רחמנא

עס: הרב שניאור אשכנזי, קובי אריאלי ושי צברי

7 ונסלח

עס: הרב אייל ורד, הרב אמחיה אבן ישראל ואביתר בנאי

8 תולדות הניגון החסידי

עס: מוסא ברלין, מתן ויגודה, הרב יהושע שפירא, הרב משה שילת, ישי ריבו ואברהם פריד

9 פדה בשלום

עס: הרב שניאור קץ, הרב מנחם ברוד, הרב מנחם דוברוסקין ופרופ' עמנואל אטקס

10 בחזרה לצמאה תשפ"ג

עס: הרב בערל לאזאר, ר' חיים שמואל טברסקי, ר' מרדכי גורליק ונאור כרמי

11 ניגון לרב לוי יצחק

עס: הרב אלי וולף, הרב משה שילת, עקיבא ונאור כרמי

12 נייע זוריטשי

עס: הרב יהושע שפירא, נריה מויאל ולב לייבמן

13 אימתי קאתי מר

עס: הרב נתנאל לדברג, הרב יצחק קפלן, אברהם פריד וד"ר יעקב מזור

14 אני מאמין

עס: הרב שמואל אליהו, ד"ר זאב קיציס, אבי טיילור וד"ר מיכל שאול

15 הושיעה את עמך

עס: הרב בערל לאזאר, ר' חיים שמואל טברסקי, ר' מרדכי גורליק ונאור כרמי

16 אתה בחרתנו

עם: הרב דוד דודקביץ', אהרן רזאל, הרב ד"ר יוסף שטמלר והרב עזרא שוחט

17 ישוב

עם: הרב אלחנן ניר, הרב אליהו קירשנבאום והרב דותן קורתי

18 הרנינו

עם: הרב בני קלמנזון ויאיר אנסבכר

19 בחזרה לצמאה תשפ"ד

20 ארבע בבות

עם: הרב יצחק גינזבורג, הרב אפרים דמיחובסקי וחיליק פרנק

11 הנשמה יורדת

עם: שולי רנד והרב יעקב קופרמן

12 בני היכלא

עם: הרב זלמן גופין, הרב יוסף קרסיק ובנימין וילהלם

13 עזרני א-ל חי

עם: פרופי אדווין סרוסי, הפייטן רפאל ביתאן והרב אליהו שויכה

14 ופרצת

עם: הרב פרופי יצחק קראוס, הרב משה בלוי, הרב ירחמיאל גורליק והרב מנדי גרינברג

15 אנה אלך

עם: הרב ניר מנוסי, הרב דוד ברנד, הרב ישראל דוברוסקין והרב יוסף יצחק גורביץ'

לניגון ואפשר...

ת חלק ניגון!

יצחק

שתבחרו <<<

בן אדם יכול לכוון את מחשבתו לחלוטין לקדוש ולטוב
מאז, ומאז להיות לשם. אפשר להשתדל, אפשר
בשטחה של חבר אפילו במחשבה

שיחת חברים

עם מיני יוסף

להיות בנוכחות

מספרים שהרבי הוזמן פעם לחתונת צאצא של אחד המחוננים שלו, אבל הוא אמר שלא יוכל להגיע. המחונן בכל זאת ביקש: נו, שנזכה שהרבי ישתתף איתנו במחשבה. הרבי שתק לרגע ואמר: לא יהיה לי זמן לזה...

הבנתם? לפעמים, כשמישהו מבקש את נוכחותו, אנחנו משיבים לו כלאחר יד: טוב, אני אהיה איתך במחשבה. אבל אצל הרבי, הדיבור הידוע של הבעל שם טוב ש"במקום שמחשבתו של אדם נמצאת - שם הוא נמצא כולו", זו אמת חיה. בן אדם יכול לכוון את מחשבתו לחלוטין למקום ולזמן מסוים, וממש להיות שם. אפשר להשתתף, למשל, בשמחה של חבר אפילו במחשבה, אם רק נזכור שזה עניין רציני לגמרי ונתייחס אליו ככזה.

הלל למצפה

טוב, אני חייב לכם הסבר, למה התעוררתי עכשיו לדבר על הרבי הקדוש והיקר הזה, מצדיקי דורנו?

אז ככה. ביקרתי השבוע בבית כנסת חסידי בירושלים, ויצא לי ללמוד מעט לפני התפילה. מצאתי שם חומש עם פירוש הרמב"ן מבורא. לביאור קוראים 'אור לעיניים', וכתב אותו הרב שמואל הלחמי, בהוצאת מוסד הרב קוק. עד כאן אין חדשות מסעירות.

אני קורא להנאתי את ההקדמה של הרב הלחמי, והנה אני רואה שהוא מספר שביחס לכל דבר שהוקשה לו בכתיבת הביאור, הוא נכנס אל הרבי מאמשינוב הידוע בקרב חסידיו כמי ששנים רבות משקיע בלימוד הרמב"ן וגם מסר שיעורים בפירושו, והרבי ישב איתו על כל עניין וביאר לו!

בספר הזה, מעבר לביאור על פירוש הרמב"ן, יש מדור הערות וצינונים, וביניהם יש מאות הערות מהרבי בעצמו. והמחבר, הרב הלחמי, כותב בהקדמה שבכל מקום בהערות שכתוב "שמעתי", הכוונה שהוא שמע מהרבי מאמשינוב.

מה אומר לכם חברים יקרים? אני כל כך אוהב לקרוא דברים מהרבי, ועטתי על הספר וההערות כמוצא שלל רב. התחלתי לדפדף בחומש, ובמקום לקרוא את הביאור השלם, עברתי על ההערות והיפשתי היכן נמצאות הערות המסתיימות במילה "שמעתי", שאלה בעצם ביאורים של הרבי.

לכן, מרוב שמחה על האוצר שגיליתי, אשתף אתכם בפנינה שקראתי שם מהרבי. אדלג על ההקשר, ואקרא לכם את ההערה של הרבי בפירושו הפסוק בתהילים "לך דומייה תהילה": "לך דומייה, זה שממתין באמת לישועה של השם, תהילה".

כלומר, אנחנו בדרך כלל מפרשים את המילים הללו במשמעות שכלפי הקב"ה השתיקה היא התהילה, כמו שרש"י מפרש: "לפי שאין קץ לשבחך, והמרבה בשבח אינו אלא גורע". אבל הרבי פירש במשמעות אחרת הפונה אל האדם: "לך דומייה" - מי שממתין דומם ומצפה באמת לישועה ה', "תהילה" - בסוף הוא יהלל וישבח, כי הדבר שהוא מצפה לו יגיע ומבוקשו יתמלא.

אגב, אוסיף דבר מעניין, בקשר לפרשת השבוע ומלחמת 'חרבות ברזל' שאנו בעיצומה. בסוף הפרשה כתוב שאסור להניף ברזל על האבנים של בית המקדש, ובלשון הפסוק "כי חרבך הנפת עליה ותחללה". כותב הרמב"ן: "והזכיר כאן הברזל בלשון 'חרב', כי כל כלי ברזל אשר בהם פיות כורתות יקראו חרב".

חברים יקרים, לקראת סיום אני חוזר שוב להתכוונות הגדולה של הרבי בכל מילה, ולרצינות בה הוא מקשיב לכל אחד. נזכרתי במילותיה של ימימה ע"ה שאמרה: לנסות ביומיום, כל שעה של היום, להיות לא ממהר במעשיך, ולא דרוך בזמן קשב. לחיים לחיים. בכרכת אהבת חברים.

שלום חברים. אתם יודעים, יש אנשים שכשאנחנו נמצאים במחיצתם, מתעורר בנו הרצון להיות טובים יותר, להיות יותר בנוכחות, לשים לב יותר למילות התפילה, לחפש יותר הזדמנויות לחסד ולתמינה. להיזכר בריבוננו של עולם... מכירים את זה?

עבורי, אחד האנשים האלו הוא הרבי מאמשינוב שליט"א, שאני כל כך מעריך. הרבי מלמד אותנו מהו כלל ישראל. ההתייחסות שלו לכל הציבורים, העדות והחוגים היא באהבה ובכבוד יוצאי דופן, והוא ממש מגלם את דמותו של מנהיג אמת. אבל מה שתופס אותי במיוחד זה לראות אותו מעניק ברכה בשימת לב מיוחדת.

זכיתי להיות אצלו כמה פעמים ב'שישים', והבחנתי שכשהוא היה מברך את הנוכחים ב'לחיים' - כשעוד היה אפשר לעבור אחד אחד מולו - בכל פעם זה היה ככזו שימת לב יוצאת דופן: "לחיים טובים ולשלום". המילים קיבלו משמעות ועוצמה, כמעט היה אפשר לראות את הקולות. כשמבקשים מהרבי ברכה, הוא נוכח בריכוז מלא מול פני המבקש. כך גם כששואלים שאלה בעצה והדרכה. ותדעו לכם, זו חוויה יוצאת דופן לראות אדם ער, אדם בנוכחות, שה"שיווייטי ה' לנגדי תמיד" נמצא אצלו כהוויה מתמדת.

יש לכם זמן לחשוב?

זכורני שבאחת ההזדמנויות, בימים שעוד הייתי פועל בהודו, ראיתי אותו נגבעת שאול יוצא מניחום אבלים אצל משפחה מסוימת. ניגשתי וביקשתי ממנו ברכה 'על הדרך', או איזו שאלה קטנה. אתם יודעים, לפעמים גם אנשי מעלה עונים על הדרך, בחיפזון או כלאחר יד, וממשיכים הלאה. אבל הרבי נעצר, הסתכל עליי ושאל כמה שאלות מתעניינות. הרגשתי כל כך נבוך... זה היה מרגש מאוד לקבל שימת לב עוצמתית כל כך עבורי מהאיש שאני כל כך מעריך.

במאמר מוסגר, אני מדגיש את המילה "מעריך". פעם שמעתי מדוד בן יוסף ע"ה, מחבר הספר 'האם יש סיכוי לאהבה', שאמר לי שהוא לא כל כך אוהב שאומרים על אנשים שמעריצים אותם. הוא היה אומר כך, בשנינות: כשאתה מכבד אדם הוא הופך להיות מכובד, וכשאתה מעריך אדם הוא הופך להיות עריך... לכן אני מעדיף להשתמש בביטוי "מעריך".

בכל אופן, הנוכחות ושימת הלב של הרבי כלפיי ממש פעלו בי לרצות להיות כזה. לא במובן של חיקוי חלילה, לחמוד את המדרגה שלו כביכול, אלא להיות משהו מעין זה, בבחינת זה. אמרתי לעצמי: גם אם אזכה לטעום מהמדרגה הזו מעט שבמעט, זה כבר עניין גדול ונפלא.

מה את/ה יודע/ת על השקעה נדל"נית בדימונה?

נעם נכסים

אמינות. מקצועיות.

העיר דימונה בתנופה כלכלית חברתית וחיונית שלא נראתה כמוה מאז היווסדה. חברות הייטק, אנשי קבע ועוד רבים קבעו בה את מגורם.

בעיר הזדמנויות השקעה רבות עם אחוזי תשואה מהגבוהים ביותר.

במשרדנו מגוון דירות, בתים, קרקעות, מבנים מסחריים והזדמנויות השקעה מיוחדות.

התקשרו ותופתעו: 052-4538062

קוראים לציבור להשתתף בהפגנת מחאה

UNRWA
الأونروا

ירושלמים

ללא

תהייה עזרה

יום שני הקרוב | כ"ו שבט | 5.2

מתחם אונר"א בירושלים

רחוב זלמן שרגאי, מעלות דפנה | בשעה 19:00

ביוזמת יו"ר סיעת 'מאוחדים' בירושלים וסגן ראש העיר אריה קינג
שמוביל את המאבק נגד המשך פעילות אונר"א בירושלים

ירושלמים
בטוחים ומאוחדים
עם אריה קינג

מחשבות על גאולה

מתקופת הקורונה, בעיקר בתחילתה, אני זוכרת ימים ממש קשים. ימים מלאים בחדשות רעות (מתגעגעת לתקופה), הרבה כעס ושנאה כלפי קבוצות שונות, והרגשת חוסר אונים מהחלטות הממשלה (או היעדרן).

אני זוכרת שהרגשתי שאין על מי לסמוך, אין שום דרך לשנות את המצב. התחזיות לגבי הנגיף היו מאוד קשות והייתה בעיקר אי ידיעה באוויר. האם הנגיף מסוכן? האם אפשר לצאת מהבית? עם כפפות? בלי כפפות? מה לגבי ילדים ומבוגרים? האם כולנו מסכנים אותם?

זו הייתה תקופה ארוכה בה התגובה שלי הסתכמה בייאוש. כל הזמן קיוויתי שהרשויות יפעלו למען הצלת העם, בין אם זה באכיפת הוראות בטיחות ובין אם בדיכוי ההסתה הפרועה שהייתה אז.

זו הייתה הפעם הראשונה בחיי שהתפללתי לגאולה.

מתוך התפילות האישיות צמחו להן לראשונה תפילות על העם, על רפואה לעולם, על אחדות שתבוא.

פעם ראשונה בחיי שביקשתי משיח.

זה היה גיל מבוגר יחסית להתחיל להתפלל על גאולה ועל משיח, אבל עד אותו רגע לא באמת הצלחתי לבקש את זה מכל הלב, למרות שידעתי שזה משהו שאנחנו צריכים לרצות.

הרי אני לא יודעת מה זה בית מקדש, אני לא יודעת מה יהיה כשהמשיח יבוא, איך אדע להתפלל למשהו אוטופי שכה רחוק ממני?

אלא שבתקופה הזאת מצאתי את המקום שכן לימד אותי להתפלל על גאולה. אמנם אני לא יודעת איך היא תיראה, והאם היא תהיה לי קלה אפילו, אני לא מכירה סיטואציה בה יש טוב מוחלט, אבל אני כן יכולה להתפלל לכך שנדע מה נכון.

כשהיא תגיע אנחנו נדע שזו האמת. ועל זה אני בהחלט יכולה להתפלל ולהתגעגע גם מתוך המקום שלא מכיר. מתוך האין, אני יכולה לבקש.

גם בקורונה וגם בתקופת המלחמה הנוכחית, שמת לי לב שאנחנו שמים את מבטחנו בכל המקומות הלא נכונים. בכל מקום אני שומעת ייאוש מהתנהלות הממשלה והמנהיגים, רצון שדברים יעשו אחרת, אבל לאדם הקטן אין באמת השפעה על בחירות הממשלה.

אבל מה שהיה נכון אז וגם נכון היום, הוא שעלינו להתחזק בביטחון ובאמונה במי שבאמת מנהל פה את העניינים.

לפני הגאולה אנחנו צריכים לעבור דרך קשה וארוכה. אנחנו צריכים לבנות את הכלים שלנו לשפע שיבוא ואנחנו צריכים להיות מוכנים אליו. והתקופה הנוכחית בוחנת את האמונה שלנו. יותר מזה, היא בוחנת את הביטחון שלנו.

אנחנו מאמינים בכורא. השאלה היא, האם אנחנו גם בוטחים בו? האם אנחנו בוטחים בדרך שאליה הוא שולח אותנו ולא מתייאשים?

אנחנו בוטחים במסע של העם היהודי, שלא היה פשוט אף פעם. זה הזמן להתחזק ולחזק את הסביבה שלנו. זה הזמן לבנות ולהעמיק את הביטחון שלנו בטוב שכבר קיים ובטוב שעוד יבוא.

אנחנו צריכים להיות מוכנים לצאת מהמצרים שלנו שגורמים לנו להישאר תלויים באנשים אחרים, באמריקה, בממשלה. יש לנו רק מקור אחד לישועה, ובתכלס, מי יכול עליו?

שירים
לאארוג

הרה יהושע אוורברג

מי יודע קול ולב

מדוע קרבו,
בשׁל לחמו או מלחמתו?
ומה קדם למה,
הדבור או השמיצה?
ומדוע בא,
על נצחון העם או הים?
ומדוע עזב,
כי איב או אהב?
ומדוע חזר,
כי שב או לקרב עוד לאב?
ומה בדבר נכדיו,
כשרשיו הם, או כרגליו?

ואחר חשש ותהיה,
שעלו בקרב הענו בכריאה,
יענה לו מהאמת,
ובלבבו כף יחרט:
הנה פרשה יתרה,
על שמו נקראה,
בדבר העצה השלמה,
שלחנתו נתנה,
יודיע אל תעלמות,
שבקרבו נסתרות כנגלות.

חיל האוויר

תלמידי
כיתות ח' - ט'?

חיל האוויר מזמין אתכם להצטרף למסלול הטכנולוגי!

- אווירה מיוחדת וסביבה תומכת המטפחת מעורבות חברתית ומנהיגות.
- שיטת למידה ייחודית להצלחה גבוהה ומוכחת בבגרויות, כולל שיעורים פרטיים.
- שילוב לימודי קודש עם לימודי ליבה ורכישת מקצוע לחיים.
- המגמות: הנדסת אלקטרוניקה ומחשבים, הנדסת מכונות, הנדסת חשמל, בקרה ואנרגיה ועוד.
- מבטיחים שירות צבאי משמעותי כחלק מהפעילות המבצעית של חיל האוויר.
- קורס בסיכומטרי במימון חיל האוויר.
- נסיעות חינוך בתחבורה הציבורית למשך כל תקופת הלימודים.
- למתאימים, לימודי תואר הנדסאי ב- 80% מימון שלחיל האוויר. אפשרות ללימודי הנדסה.

ההרשמה בעיצומה!

בואו ליום הפתוח
בבתי הספר ברחבי הארץ!

יום שלישי | כ"ז בשבט התשפ"ד | 6.2.24

ישיבת בני עקיבא מירון (פנימייה) | תיכון דתי עתידי, ראש העין
דרכא המר, בת ים | תיכון אורט יהודה, עפולה

לפח

להרשמה חפשו "לימודים עם חיל האוויר"

או

צרו איתנו קשר - 052-9285303

הדתל"ש הקדוש שלי

מי היה מאמין...

פעם אם היית אומר לי שאתה הולך למסיבה אחרי ארוחת חג, לא יכולתי לאכול כלום, לא יכולתי לחייך וגם לא לדבר, פרצוף תשעה באב ולא שמחת תורה. אבל החיים, החיים לימדו אותי, הלב לימד אותי, הכרית שספגה את הדמעות שלי לאט ובשקט לימדה אותי. למדתי להודות על כל הטוב שיש. אתה פה. לבשת לכבודנו חולצה לבנה, שמת כיפה על הראש ואפילו הגעת לבית הכנסת לקצת זמן. נישקת לרב מזרחי את היד, והכי חשוב, נתנו לך להחזיק ספר תורה בהקפה השישית. תמרה באה אליי באמצע שאמרתי את פסוקי ההקפות, "אמא, אמא, את חייבת לראות, שמעון עם ספר תורה!" הרמתי את העיניים מהסידור, וילון המחיצה הוסט כדי שהנשים יראו את ספרי התורה. אתה החזקת את ספר התורה ורקדת איתו, והעיניים שלך הבריכו כזוהר הרקיע. ישר התחלתי להתפלל: "יה ריבונו של עולם, תקשור אותו אליך בחזרה, איך הוא היה פעם קשור לתורה ולמצוות, על שום פסיק בהלכה לא היה מותר, קלה כבחמורה, וגם מצוות שאדם דש בעקביו. תקשור אותו מחדש, שהאותיות של ספר התורה ייעשו כתר על הראש שלו. כן, בן שלי, תחבק את התורה יותר חזק. היא אוהבת אותך. היא מחכה לך". בזווית העין ראיתי שגם אבא מוחה דמעה...

כמה שניסיתי לחשוב ממתי השתנית לנו ככה, לא הצלחתי לשים את האצבע על זמן מסויים. נדמה לי שרק בכיתה י"ב התחלת להשתנות לנו. פתאום הפסקתי לכבס לך ציציות, פתאום התחלתי לכבס גופיות, פתאום התחלתי לגלות ריחות מעושנים מהבגדים שלך... אמרתי לעצמי ששנה הבאה תלך לישיבה ובטח תתיישר...

אבל אז הגעת לנו פתאום עם הבשורה שאתה מתגייס ישר. לא ישיבה, ולא נעליים... "אמא, אני כבר לא שם", שמת לי את היד על הכתף, הסתכלת לי בעיניים ואמרתי לי שכבר הרבה זמן אתה לא מרגיש קשור לתורה ולמצוות ולא אמרת לנו כדי לא לצער אותנו. הרגשתי שהלב שלי מפסיק לפעום. הרגשתי שהפילו על הראש שלי לבנה ענקית.

ואז סיגלתי לעצמי יכולות אילמות. כמה שתיקות, כמה צפרדעים בלעתי, כמה דברים שעמדו לי על קצה הלשון ורק בניסי ניסים לא נשפכו החוצה. כמה הייתי צריכה ללכת על חבל דק בין ההכלה והאהבה הענקית אליך, לבין האחים שלך שלא ילמדו ממך את השירים והסרטים שאתה רואה...

אבל את הפעם היא, זו שנכנסתי אליך לחדר כי חשבתי שאתה לא שם, לא אשכח. היית ללא חולצה ואיך שנכנסתי שנינו צרחנו ביחד. אתה נבהלת שראיתי ואני נבהלתי שראיתי. קעקוע של ציפור כחולה היה לך על הכתף. סגרתי את הדלת שלך במהירות ורצתי לחדר שלי, נכנסתי למיטה ולא יצאתי ממנה יממה. ואני חשבתי שהפסקת ללכת עם גופיות... איזו תמימה, רק הסתרת ממני את הגועל הזה! לאן הגעת? לאן?

סיימנו את ארוחת החג, הקטנים הלכו לישון, רצו לצבור כוחות להקפות מחר (מי שיער בכלל מה יהיה מחר...)

כשהכנסתי את הסירים למקרר, ניגשת אליי ואמרת לי: "אמא, אני זז". המפתחות של האוטו היו ביד שלך. רציתי להגיד לך: "אולי תישאר?", רציתי להגיד לך: "מי עושה מסיבה בליל שמחת תורה הקדוש"? רציתי לנעול את הדלת ולחבק אותך חזק ולומר "אתה לא בכיוון, נשמה שלי, אתה לא בכיוון!" אבל במקום זה יצא לי: "חג שמח, נשמה, אני אוהבת אותך", ואתה אמרת לי "אמא, אין עלייך בעולם". כבר הלכת לעבר הדלת, ואז רצתי אחריך ולא יודעת מאיפה יצא לי ששמת את שתי הידיים על הראש וברכתי אותך ב"ברכה ה' וישמרך". צחקת, כי זה לא משהו שאני עושה בדרך כלל... התחבקנו עוד פעם קצר כזה ואז יצאת. וזהו. יצאת לנו לתמיד. נשמה שלי.

הבשורה הקשה, הצווחה שלי שפילחה את השמיים. שהמלאכים בכבודם ובצמם ירדו מהשמיים כדי להעיר אותי אחרי שהתעלפתי. ההבנה שלפחות לא סבלת והיית מהראשונים לברוח ממסיבת הטבע ברעים. כנראה שלא הספקת אפילו לראות את הזוועות. ירייה בודדת גרמה לנשמה שלך לעוף גבוה גבוה.

ואני שומעת את ההספדים וכולם מדברים כמה שאתה קדוש,

רחל טאוב | rachelitaub6@gmail.com

הסיפור אינו מבוסס על דמות מסוימת אמיתית, אבל ישנם קשרים רבים בינו לבין המציאות...

שמעון אוהב שלי!

120 יום בלעדיך... וכל יום כואב ושורט בנשמה. לא, עדיין לא פנינו לך את החדר, ואני לא יודעת מאיפה למצוא את הכוחות לעשות את זה... הנעליים שלך נשארו במקום שלהן, חולצה לבנה זרוקה על הרצפה משמחת תורה. לא נגעתי בה ואני לא מרשה לאף אחד לגעת. אני עוצמת עיניים ומשחזרת את הרגעים האחרונים שלנו יחד. את הסעודה השמחה והמופלאה שהייתה לנו כל המשפחה יחד בחג, חזרנו מההקפות בבית הכנסת והייתה אווירה מיוחדת. יצא שהכנתי בדיוק את כל המאכלים שאתה אוהב, את המרק והקציצות, החלה עם המטבוחה, על כל מאכל התענגת, החמאת לי ואמרתי שהתגעגע לאוכל שלי. אני חושבת שכל פעם שאמרת שטעים לך התענגתי יותר ממך. מאז שעברת לגור עם חברים בקושי היית בא לשבתות וחגים. וגם הפעם, חשבנו שלא תגיע. הפתעת אותנו מאוד כשהגעת פתאום שעה לפני החג. "לא יודע למה, אבל נכנסתי לישון צהריים, כי תכננו כמה חברים ללכת למסיבה כל הלילה, פתאום בשעה שתיים אני מתעורר ואומר להם שאני נוסע להורים וניפגש במסיבה... הם היו בשוק... גם אני לא מאמין שאני פה בכלל... לא יודע מה נכנס ביי".

נו, מה נכנס בך? רוח הקודש זה מה נכנס בך... באת להיפרד מאיתנו... אלוקים אדירים

מהרו להצטרף! המחצע עד גמר המלאי

אותיות וילדים

מעשירים את עולמם של הילדים

- < בית ספר לעוגות משי שטרן לא נחה לרגע
- < סנדויץ' לכל ילד יוזמה מרגשת דואגת שאף אחד לא ישאר רעב
- < הגלידה שהצילה סיפורי האוכל שעוברים מדור לדור
- < אכלנו וברכנו, האוכל היה טעים פותחים שולחן עם הכתצ"ים
- < מה הקשר בין פסטה לפיסיקה? ועובדות נוספות על פסטה במדור "עובדה"
- < ארטיקים בחינם לכולם! כשבן הסתבך עם הבטחה ללא סיכוי

מצטרפים ומקבלים 3 מגזינים כל חודש! 2 מגזינים אותיות וילדים + מגזין מדע וטבע

וגם: שעון כושר מתנה למצטרפים עכשיו!

- < עבודת צוות בעלי חיים וצמחים משתפים פעולה
- < זהירות, מלכודת! הכירו את הצמחים הטורפים

אותיות וילדים

אנצין לאנצין ארכי, חינוכי, ארתק

הצטרפו עכשיו << חפשו 'מגזין אותיות וילדים' או חייגו *8980

*בהתאמה לנחמה, התמונה להמחשה בלבד

וכולם מדברים כמה שאתה נמצא עכשיו עם קדושי עליון. וקידוש ה', ועוד פעם "מת על קידוש ה'".

בטח אתה צוחק עליי שם חבל על הזמן...

בטח אתה אומר לעצמך... "אמא, נכון הלכת להתפלל על שמעון שלך אצל שמעון הצדיק, ואצל רבי שמעון בר יוחאי, רק שתדעי שמימיני שמעון הצדיק, ומשמאלי רבי שמעון בר יוחאי. כן, כן, הבן שלך! והם דווקא ממש מבסוטים ממני, מאירים אותי באור גדול, הלוואי שגם למטה ככה היו מבסוטים ממני כשהייתי בחיים".

אני מחייכת כי זה נכון. ואני עצובה כי זה נכון.

"יש הקונה עולמו בשעה אחת". איי, כמה שזה מדויק. רק שתדע לך שמעון, שלא משנה כמה היו לנו חילוקי דעות, כמה צער עבר בי כשראיתי אותך, מעולם לא ירדה אהבתי אליך במילימטר אחד. אתה יצאת מהרחם שלי ואנחנו קשורים לעולמים. אהבה שלא תלויה בדבר.

שתלויה כעת בין שמיים לארץ, שמחברת בין שמיים לארץ. עכשיו כשאתה כזה קדוש, יאללה כפרה, תשלח לנו גאולה, אבל ברחמים, כי כואב לנו בכל הגוף. תגיד לכל הצדיקים שסביבך, שאתה חייב לציית להורים. ואמא ביקשה גאולה אז חייב לעשות מה שהיא מבקשת. ומהר.

כי שרה שמה

"שמהא שרה על כל" (רש"י)

אחרי לכתה של הרבנית שרה דרוקמן ז"ל

"וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אֵיךְ שָׂרָה אֲשֶׁתְּךָ
וַיֹּאמֶר הִנֵּה בְּאֵהָל.
וַיִּפְקְדוּ אֶת הָאֵהָל תַּלְמִידִים רַבִּים,
יוֹמָם וְלַיְלָה.
וַיִּמְלֵא הָאֵהָל תּוֹרָה
קְדוּשָׁה וְטוֹהָרָה.

וַיִּכְנָסוּ אֶל הָאֵהָל
אֲנָשֵׁי צְבוּר, חֲבָרִי כְּנָסֵת,
וַיִּתְקַבְּלוּ בּוֹ הַחֲלָטוֹת כְּבָדוֹת מְשֻׁקָּל.
סִפְרִים עוֹמְסִים מְקִיר לְקִיר
מְסוּכָכִים עַל שִׁירִים וְשַׁעֲוָרִים.
וְנָר דּוֹלֵק מְעַרְב שֶׁבֶת לְעַרְב שֶׁבֶת,
אֵינְסוּף אוֹרָה.

וּבְרִכָּה שְׁבַעֲסָה מְצוּיָה.
וְעַנָּן קָשׁוּר עַל הָאֵהָל.
מְנַשֵּׁב אֶת תּוֹרָתָהּ שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
מְחַבֵּר בֵּינָם שְׁמִים וְאֶרֶץ,
מְמַטֵּיר גְּשָׁמֵי בְרִכָּה
לְכָל אֶרְבַּע רוּחוֹת.

"וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אֵיךְ שָׂרָה אֲשֶׁתְּךָ
וַיֹּאמֶר הִנֵּה בְּאֵהָל"
כָּל הָאוֹר וְהַטּוֹב הַזֶּה יוֹרֵד לְעוֹלָם
מְכוּחָה.
כְּשֶׁהִיא בְּאֵהָל.

רחל טאוב

שיעור א' יחזק

תלמיד י"ב, מזמינים אותך
לשבו"ש מרוכז בישיבת שיח

◆ ימים רביעי - חמישי
כח'-כט' שבט (7-8.2)

לימוד גמרא
משמעותי וחי
הרב נעם סחמ

אמנון יודן

יצירה, הלכה ורוח
הרב אלחנן ניר

יצירה ועבודת גוף ונפש
הרב אחיזה סנדובסקי

חבורת עבודה ותפילה
בבית המדרש
בהובלת הרב דוב זינגר

Yeshivat Siach Yizthak
ישיבת שיח יצחק
ע"ש הרב יצחק ברויאר ע"ה

לפרטים: איתן שווה 058-7223144

מתגייסים למשטרה

זה הזמן זה צו השעה

משטרת ישראל בתנופת גיוס חסרת תקדים
והיא מחפשת את האנשים שיהיו איתנו בכל
החזיתות והתפקידים היום יותר מתמיד,
מתגייסים למשטרה זה הזמן, זה צו השעה!

שכר התחלתי
גבוה

מענקים

אופק וקריירה

תנאי שירות
מעולים

זאת ההזדמנות לבוא
ולהגן על הבית!

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני השמיל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

חבילות מתחתנים

חבילת שמפניה רק 3,990 ₪

חבילת ארד רק 2,990 ₪

<p>אלקטרה</p> <p>מכונת כביסה פתח קדמי 1-7 ק"ג EWM7105 דגם</p>	<p>אלקטרה</p> <p>מקרר הפוך מקפיא תחתון נפח: 373 ליטר 373BL דגם</p>	<p>Sauter</p> <p>תנור אפיה בנוי נירוסטה SBI 640 דגם</p>	<p>Sol</p> <p>כיריים גז 4 להבות שחור FM68G-227 דגם</p>
--	---	--	---

<p>אלקטרה</p> <p>מדיח כלים עומד שחור 1006 דגם</p>	<p>אלקטרה</p> <p>מכונת כביסה פתח קדמי 1-7 ק"ג EWM7105 דגם</p>	<p>אלקטרה</p> <p>מקרר מקפיא עליון EL217W דגם</p>	<p>אלקטרה</p> <p>תנור אפיה עומד משולב כיריים 2050 דגם</p>
--	--	---	--

חבילת זהב רק 7,990 ₪

חבילת כסף רק 5,990 ₪

<p>BOSCH</p> <p>מדיח כלים רחב SMS43D02ME דגם</p>	<p>Whirlpool</p> <p>מכונת כביסה פתח קדמי 1-7 ק"ג FFS 7258 B דגם</p>	<p>SHARP</p> <p>מקרר 4 דלתות נירוסטה נפח: 478 ליטר SI-8420SL דגם</p>	<p>Sauter</p> <p>תנור אפיה בנוי נירוסטה SBI 640 דגם</p>	<p>Midea</p> <p>כיריים גז 4 להבות זכוכית 606L403-B דגם</p>
---	--	---	--	---

<p>Midea</p> <p>מדיח כלים רחב מערכות כלים WQP14- דגם W7633C-W/6466</p>	<p>אלקטרה</p> <p>מכונת כביסה פתח קדמי 1-7 ק"ג EWM7105 דגם</p>	<p>אלקטרה</p> <p>מקרר הפוך מקפיא תחתון נפח: 373 ליטר 373 דגם</p>	<p>Midea</p> <p>תנור אפיה בנוי שחור 65DME30004B/6771 דגם</p>	<p>Midea</p> <p>כיריים גז 4 להבות 60SJ401-SS דגם</p>
---	--	---	---	---

מחיר בהפתעה מתפוסם בסניפים ובאתר

מחשבים ניידים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

מקררים ומקפיאים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

LG beko SHARP אלקטרה Haier Hisense SAMSUNG Blomberg

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

מכונות כביסה וייבוש

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

ZANUSSI SIEMENS Whirlpool SAMSUNG Miele BOSCH AEG אלקטרה Blomberg

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

תנורים וכיריים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

DeLonghi ZANUSSI Miele BOSCH AEG אלקטרה Sauter Electrolux

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

מזגנים ומוצרי חימום לחורף

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

ELCO FAMILY תמנון של הדוד כנב TORNADO ELECTRA AIR TADIRAN

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

מיקרוגלים טוסטרים וקומקומים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

Sauter LG Midea אלקטרה SAMSUNG

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

מיקסרים ובלנדרים

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

magimix NINJA kMix DAVO Sauter KitchenAid KENWOOD אלקטרה

מחיר בהפתעה
מתפרסם בסניפים ובאתר

שואבי אבק

התחייבות למחיר הזול ביותר!!

mi dyson dreame roborock ecovacs JIMMY eisset tineco

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-21:30 שישי וערב חג: 09:00-14:30 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 22:30

PAYNGO.CO.IL

בתוקף עד- 6.2.24 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום מלאי 10 יחידות, בכפוף לתקנון המופיע בחנויות | התחייבות למחיר הזול ביותר כנגד כל הצעת מחיר רשמית על אותו הדגם ובאותם תנאים | אין כפל הנחות ומבצעים

*5018

בירור ישראל והעמים בעת מלחמה

הרב דוד לוי

כשארצנו גועשת ורועשת, ברצוני לכתוב כמה מילים, מעין מצפן שיכוון אותנו יחד. רבי נחמן כותב: "כִּי אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי צָרִיךְ תְּמִיד לְהִסְתַּכֵּל בְּהִשְׁכָּל שֶׁל כָּל דָּבָר וּלְקַשֵּׁר עִצְמוֹ אֶל הַחֻמָּה וְהִשְׁכָּל שֵׁשׁ בְּכָל דָּבָר, פְּדֵי שְׂאִיר לֹא הִשְׁכָּל שֵׁשׁ בְּכָל דָּבָר לְהִתְקַרֵּב לְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי אוֹתוֹ הַדָּבָר" (לקוטי מוהר"ן קמא. תורה א'). ה'שכל' עליו ר' נחמן מדבר הוא אור ה' שנמצא בתוכם של דברים - בפנימיות שלהם. ועליו, בכל תקופה ומציאות, לחפש את הנקודה הפנימית ולהתחבר אליה. מתוך כך עלינו לנסות ולהבין בימים קשים ומורכבים אלו מהי הנקודה הפנימית שתיתן לנו כוח לצעוד.

בזמן מלחמת העולם הראשונה, כתב הראי"ה קוק צוק"ל: "כשיש מלחמה גדולה בעולם מתעורר כוח משיח. עת הזמיר הגיע, זמיר עריצים, הרשעים נכחדים מן העולם והעולם מתבסס, וקול התור נשמע בארצנו" (אורות המלחמה א). "המלחמות" אומר הראי"ה קוק צ"ל, "מעמיקות את הערך המיוחד של כל עם, עד שמתבלטת צורתו ויוצאת אל הפועל בהגמרה בכל פרטי עמקיה" (שם, ו). המלחמה יוצרת חיידוד בין האומות הנלחמות זו בזו, כשכל אחת מנסה להחצין את יכולותיה. כל מלחמה פועלת בשני כיוונים: מקרבת אותנו אל הגאולה ויחד עם זאת מחדדת את ההבדלים בינינו ובין אויבינו. אם כן, מהם ההבדלים המתחדדים כעת בינינו ובין אויבינו?

הרב יעקב משה חרל"פ צ"ל כותב בספרו 'מי מרום' כי "שורש ההתקוממות של האומות על ישראל הוא שקובלים על ישראל על מה שאומרים לעבוד את ד' בדרך החיים, והאומות מתפארים לומר שעיקר העבודה הוא לדלג על חיי העולם הזה ולמות למען שמו". הנקודה הפנימית של עם ישראל היא היותו עם אוהב חיים וחפץ בחיים. זו הנקודה שמתגלה במלא עוצמתה ברגעים הקשים כיום. אנו עדים לעזרה וערבות הדדית, לאכפתיות, וגם - לצערנו - לביטוי צער ואבל הדדי. והיפוכם בציר הרשע כולו. המוות הוא משאת נפשם של אויבינו ולכך הם סחנכים. רואים זאת ברחובותינו, מעל הקרקע בעזה ומתחתיה.

אם כן, הנקודה הפנימית של עם ישראל היא כי הוא מניף דגל אחר. "בְּשֵׁם אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל". זהו הדגל - דגל ה' - שעם ישראל מניף לפני המחנה, המסמל את הבטחון המלא בה' ובהובלתו את המציאות הזו. אסכם בדברי בעל ה'ילקוט שמעוני: "בשעה שישראל נכנסים לצרה הם אומרים להקב"ה גאל אותנו... אומר להם הקב"ה בטחו בשמי והוא עומד לכם, שנאמר יבטח בשם ה', ולמה? שכל מי שבטח בשמי אני מצילו" (ילקוט שמעוני ישעיה פרק ג, תעג). בעזר ה' נבטח בה' ונראה כולנו יחד בשוב ה' ציון.

הרב דוד לוי הוא רב קהילה בשכונת קריית מנחם ועיר גנים, משיב הלכתי בשו"ת הרב שמואל אליהו ומועמד ברשימת 'מאוחדים' למועצת עיריית ירושלים.

הרב אייל ורד

זו הפנימיות של הנפש הבהמית. כלפי חוץ, היא באה למשוך אותנו. כלפי פנים, היא בעצמה - לא הנפש האלוקית! - רוצה להיות מנוצחת

למלא את רצון המלך, ובשביל זה היא צריכה להיות הכי גוררת לעבירה, אחרת היא לא ממלאת את שליחותה; מצד שני, היא יודעת שאם היא תצליח לפתות את הבן, ייגרם הצער הכי גדול למלך, והיא רוצה מאוד שזה לא יקרה! כך יוצא שהיא רוצה למלא את שליחותה באופן המיטבי ביותר, אבל מצד שני היא משתוקקת שבן המלך יתגבר עליה.

אומר אדמו"ר הזקן: זו הפנימיות של הנפש הבהמית. כלפי חוץ, היא באה למשוך אותנו. כלפי פנים, היא בעצמה - לא הנפש האלוקית! - פנימיות הנפש הבהמית רוצה להיות מנוצחת, להפוך להיות מרכבה לנפש האלוקית.

אם כך, זה לא בדיוק קרב בין שווים. כי בעומק הנפש הבהמית יש איזה רצון להיות מנוצחת. זה קצת מכיר לי את הזמנים שהייתי משחק עם הבן שלי כדורסל כשהוא היה יותר קטן, אבל הוא היה מספיק גדול כדי שיהיה איזה פייט. מצד אחד אני רוצה לנצח, אבל מצד שני, בעומק, אני רוצה שהוא ינצח אותי. וכשאתה מנוצח דובר כזה, פתאום יש לך איזו שמחה יתירה.

המאבק עם הנפש הבהמית נראה כמאבק איתנים, אבל בפרק הזה מתברר שבעומק שלו מסתתר הרצון הפנימי של הנפש הבהמית להיות בעצמה חלק ומרכבה של

פרק ט' בספר התניינא אדמו"ר הזקן מביא שני משלים - שכל אחד מהם הוא דרמטי בפני עצמו - כדי להבין את מהותה של הנפש הבהמית. אלו דימויים, משלים, שנותנים הרבה מאוד כוח ותקווה.

הדימוי הראשון הוא בין שני מלכים שנלחמים על עיר אחת לכובשה. המאבק בין הנפש הבהמית לנפש האלוקית דומה למאבק איתנים, ויש לכך הרבה השלכות. מי שחושב שהוא יוכל לנצח ולרתום את הנפש הבהמית להיות מרכבה לאלוקות - כמו שכבר דובר בפרקים הקודמים - על ידי שהוא ישב רגל על רגל וילמד דברים פה ושם בצורה ספורדית, הוא לא מבין מה הוא מדבר. יש כאן מאבק, וכמו שבמאבק צריך להיות יצירתי, בתנועה, להתקדם ולבחון כלים שונים, כך גם בהתמודדות עם הנפש הבהמית. הנפש הבהמית ודאי לא נחה על מקומה, היא ודאי יצירתית ובוודאי שהיא פועלת בכל דרך וצורה אפשריות כדי למשוך את האדם אליה. וגם הצד השני צריך להיות יצירתי - וזה מה שעושה תורת החסידות: מגייסת כל כוח אפשרי, כולל במיוחד את פנימיות התורה, כדי לגרום לאדם להיות בתנועה, להפתיע, להיות רזיז, ולהצליח בסופו של דבר לנצח בקרב הזה.

בקרב היומיומי הזה, לפני כל אכילה ושתייה, כל פעולה, כל דיבור עם הזולת, אדם צריך להיות מלא בחכמה ובתבונה, בתוזה ובעצה. לעיתים נדמה שאנחנו צריכים להילחם את הקרב הזה עם יד אחת קשורה מאחורי הגב, אבל צריך לדעת איך להיות יצירתי, רענן וחדשני.

ממש לקראת סוף הפרק מגלה אדמו"ר הזקן רעיון נוסף. הוא זורק איזה רמז: "וכמשל הזונה שבזוהר הקדוש". המשל הזה הוא מאוד חשוב, כי הוא נותן הרבה מאוד תקווה. הרי בסופו של דבר אנחנו אומרים שבמאבק בין הנפש האלוקית לנפש הבהמית, הנפש הבהמית יותר יודעת להילחם, אז איך נוכל לנצח?! המשל מהזונה הקדוש מבאר את הדברים. נחזור עליו בקצרה: מלך שהיה לו בן יחיד, נסיך, והמלך רצה לבדוק שהבן באמת ראוי למלוכה. הוא קרא לאישה מופקרת ואמר לה: לכי ותפתי את בני.

עכשיו, בואו נבחן: מה המלך רוצה שיקרה? המלך ודאי רוצה שהבן שלו יעמוד בניסיון. מה הבן רוצה שיקרה? גם הבן רוצה לעמוד בניסיון. ומה הזונה רוצה שיקרה? היא נמצאת בהתלבטות: מצד אחד, היא רוצה

מי קבוצת ההתייחסות שלך?

איתי אסמן

לאקדמיה, או לא ללכת למקומות השפעה כמו תקשורת וכו', אלא לשים לב להשפעה שאתם מקבלים מהסביבה שלכם.

לרמב"ם יש פיתרון לתופעה הזו "לפיכך צריך אדם להתחבר לצדיקים ולישב אצל החכמים תמיד, כדי שילמד ממעשיהם, ויתרחק מן הרשעים ההולכים בחושך וכו'". כך גם כותב המקובל 'בעל הסולם', הוא ממשיך את הטבע שהאדם נולד איתו לחיטה, שאי אפשר לשנות אותה- אבל אפשר לשנות את האדמה בה החיטה גדלה, כלומר, את הסביבה.

והוא מגיע למסקנה מאוד חריפה, שעיקר הבחירה החופשית של האדם היא בבחירת החברים, הספרים והמורים שלו ומסכם במאמר החירות שלו "לכן, המתאמץ בימי חייו, ובוחר בכל פעם בסביבה טובה יותר - הרי הוא ראוי לשבח ולשכר". הוא מביא כהוכחה את דברי רבי יהושע בן פרחיה בפרקי אבות "עשה לך רב וקנה לך חבר".

אז נכון, אדם שגר או עובד ומשרת בסביבה חילונית לא יכול לשנות את קבוצת ההתייחסות שלו, אבל הוא כן מסוגל לשנות את קבוצת ההתייחסות שלו! הוא יכול להיות בצבא, ועדיין קשור לחברים שלו ביישיבה. הוא יכול להיות איש תקשורת, שעדיין קשור לחברים

יראי שמיים שהוא נפגש איתם מידי פעם. הכל תלוי איפה האדם שם את כובד המשקל. הוא לא יכול לומר "לא אכפת לי מהחברה", זה שקר, אלא הוא יכול לומר "אני בוחר חברה שהיא קבוצת ההתייחסות שלי ומהם אקבל ביקורת".

אחרי שהתקדמנו למקום הזה, ולאדם יש קרקע רוחנית יציבה עם אטמוספירה של יראת שמיים שאופפת אותו בכל מקום שבו הוא נמצא- הוא יכול להיות גם זה שמקרב לתורה במקום שבו הוא נמצא. הוא "קבוצת ההתייחסות וההתייחסות", הוא 'הצדיקים' שהרמב"ם אומר שצריך להידבק בהם וללמוד ממעשיהם. כדי שזה יקרה אדם צריך לבנות את עצמו ואת סביבתו (לא סביבה פיזית, אלא בעיקר את מי הוא מעריך ומחשיב).

שנוכה לעשות לנו רבנים, לרכוש חברי אמת לעבודת ה' ולהשפיע טוב על סביבתנו.

היה לכם פעם חבר טוב שהתקדם לתפקיד מסויים ומאז כל עולם הערכים שלו השתנה? זה נורמלי- התופעה הזו מתרחשת בגלל המונח הסוציולוגי שנקרא "קבוצת השתייכות". קבוצת השתייכות היא קבוצה שהפרט משתייך אליה, ואותה קבוצה דורשת נורמות והתנהגויות מאותו פרט כדי שהוא ימשיך להשתייך אליה. אז אם הוא בצבא, הוא מאמץ את נורמות ההתנהגות של חבריו למחלקה, ואם הוא באקדמיה הוא מאמץ לעצמו את הנורמות של הסטודנטים שהוא נמצא בחברתם. סגנון לבוש, דיבור וגם דרכי חשיבה.

המדע הסוציולוגי הזה כבר נכתב בפירוט ברמב"ם בהלכות דעות: "דרך בריתו של אדם להיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחר עריו וחבריו, ונוהג במנהג אנשי מדינתו". כלומר, האדם הוא יצור חברתי ולכן הוא מושפע מסביבתו. עד כאן הדברים ידועים ומפורסמים. אך יש עוד מושג בסוציולוגיה שנקרא "קבוצת התייחסות"- קבוצה זו היא קבוצה שהפרט לא חבר בה אבל היא משפיעה על התנהגותו. למשל, אם יש קצין בכיר שהוא לא שייך לחוג האקדמי או התקשורת, אבל הוא כל הזמן בוחן מה התקשורת או ראשי האקדמיה יגידו על האופן בו הוא צריך לנהל את המלחמה, הוא מרגיש צורך לרצות אותם. או אדם דתי שמאוד חשוב לו מה חילונים יגידו עליו והוא מתנהג לפי עולם הערכים שהם מצפים ממנו. לכן יש תופעה שאנשים דתיים הולכים למקומות השפעה, ובמקום להשפיע- הם מושפעים. הם פשוט המירו את קבוצת ההשתייכות והתייחסות שלהם מאנשים יראי שמיים לאלוהים מנוכרת לתורה.

השינוי הזה מתרחש בהדרגה ומי שנמצא בתוכו לא תמיד שם לב אליו. לכן גם יש תופעה מסוימת של עויבת הדת בצבא, או תופעה חמורה נוספת היא מה שמתרחש באקדמיה; שינוי מוחלט של התודעה ויחס ביקורתי ומנוכר לתורה. במדעי הרוח, החברה והמדעינה יש ביקורת מאוד גדולה כלפי התורה ומי שלומד את המקצועות עלול לספוג לתוכו את הרשמים הרעים שמדוברים שם כנגד מסורת ישראל. זה קורה במיוחד כאשר המרצה מדבר בפאתוס ומציג 2 דעות, בלי להציג את השלישית.

אמור לי מי הם חבריך

asmanitai@gmail.com

אינני אומר לא ללכת לצבא חלילה (שהיא מצווה גדולה מאוד) ולא ללכת

להצטרפות לקבוצת ווטאספ של טיפ יומי לקירוב
נא לשלוח הודעה ל-052-5665005

להצטרפות לצעירי ראש יהודי?
חייגו: 054-3138066 אחיה

מכירים בעלות תשובה או בדרך? הפנו אותן
למדרשת שושנת אביב בתל אביב. יעל 053-367-3434

Tel Aviv is calling you!

מחפש משפחה

דוברי אנגלית שפת אם
לשליחות במרכז ת"א

לפרטים לפנות לנייד: 052-6055272

הגיע הזמן

קומיקס ילדים

9 ספרים רק ב-399

עם שליח עד הבית

להזמנות: 052-6791122, 052-5665005, www.roschy.org

"חוסר האמונה בדרכנו
הוליד את גישת ההתגוננות
והרתיעה מלהצטייר
כתוקפנים,
ובגלל גישה זו המערבת
צידוקים מדיניים
**נשפך כמים
דם יהודי**
כאשר ההיסטוריה
חוזרת על עצמה
בדיוק מצמרר"

הסודות של
אחרי מלחמת
ששת הימים
/ מה צריכים
לעשות כעת
לתושבי עזה
/ האם אפשר
לעמוד מול הלחץ
האמריקני / סוגיות
פיקוח נפש וקדושת
האדמה / אסון הסכם
השלום עם מצרים / ההכרה
בשאיכותנו לארץ כערוכה לביטחון
אמת / וגם: על תפקידנו באירוע
הגדול הזה // **מלחמת קודש:**
שיחה כואבת עם הרב **דוד מאיר**
דרוקמן, רבה של קריית מוצקין
וחבר ועד הרבנים 'פיקוח נפש', על
מאבקו התורני של **הרבי מלובביץ'**
זי"ע למען ביטחון הארץ ויושביה •
לא עת לחשות

לוי הולצמן

ב

חודשים האחרונים אנו נמצאים בתקופה הרת גורל. לאחר הטבח הנורא בשמחת תורה, הציבור כולו חש בגודל הסכנה המרחפת על כלל ישראל בארצו. אך אם בתחילת הדרך הייתה תמימות דעים לגבי הצורך החיוני ללחום באויבינו מלחמת מצווה לעזרת ישראל מיד צר, כעת כבר ניתן להבחין בספקות ובקיעים הבאים לידי ביטוי בדבריהם של הפוליטיקאים וראשי מערכת הביטחון המחלחלים לעיתים גם לשכבות העם.

בעת הזאת ראוי להתבונן בסיבות ובנסיבות שהובילו אותנו למצב החמור בו אנו מצויים, במבט רחב ומקיף יותר שאינו מתמקד רק בכישלון ביטחוני ספציפי שהתרחש לאחרונה, אלא מעמיק לחדור לכשלי החשיבה המאפיינים רבים ממקבלי ההחלטות בארץ הקודש משך שנות דור, הנובעים במידה רבה מכך שקיימו בהידור את נבואת הכאב: "שָׁתִים רַעוֹת עֲשֶׂה עַמִּי - אֲתִי עֲזֹבוּ מִקּוֹר מַיִם חַיִּים, לְחֶצֶב לָהֶם בְּאֵרוֹת בְּאֵרֹת נְשָׁפְרִים אֲשֶׁר לֹא יִכְלוּ הַמַּיִם". לשם כך פנינו לשמוע דעת תורה על המצב הביטחוני מאת הרב דוד מאיר דרוקמן, רבה של קריית מוצקין, הפועל במשך שנים רבות בנושא זה ונמנה על ראשי ועד הרבנים 'פיקוח נפש' המקיים פעילות ציבורית למניעת ויתורים על חבלי ארץ הקודש וכניעה לאויבינו.

רפיסות מזמינה טרור

כבוד הרב, ברשותך נפתח בשאלה פשוטה: איך הגענו לכאן? ומה עושים עכשיו? כיצד ישראל צריכה לפעול מול האויב, וכיצד עליה להתייחס ללחץ העולמי?

"זכיתי להסתופף רבות בחצרו של הרבי מלובביץ' זי"ע, להגות במשנתו ולפעול למען ביטחון הארץ ויושביה על פי ההשקפה התורנית שספגתי מכתביו. אפתח בעיקרון מרכזי מדבריו: הרבי דיבר תדיר על כך שעצם הדיבור על החזרת שטחים, בכך שמשדרים ספקות בזכותנו לחיות בארץ ישראל, דבר זה עצמו מזמין טרור. הוא התבטא לא פעם שגם אומות העולם ובהם ארצות הברית לא היו מעזים ללחוץ עלינו, אם לא היו מרגישים שאנו לא בטוחים בצדקת דרכנו. זו גם תשובה ביחס לטענה שנשמעת היום בסגנונות שונים על כך שעלינו לנהוג בזהירות יתרה בהגנה על עצמנו ובהדיפת האויב, כי "מה אפשר לעשות, הרי אנחנו תלויים בארצות הברית".

"דוגמה לכך ניתן להביא מהנושא של ירושלים. בעבר היו רבנים שכאשר הציגו בפניהם את השאלה "מה יותר חשוב: פיקוח נפש או מסירת שטחים", השיבו שכבודאי שבשכיל פיקוח נפש מחויבים למסור שטחים, שהרי פיקוח נפש דוחה את כל התורה, ואם כך הוא דוחה גם את מצוות ישוב הארץ או "לא תחנם". אך הרבי העיר שהשאלה עצמה הוצגה בפניהם בצורה מטעה, שכן לדעת מומחים ביטחוניים מסירת השטחים היא הצעד הפוגע בביטחון בצורה חמורה ומביא סכנה מיידית ליהודים, וזו הסיבה שאסור לעשות זאת בשום אופן. מלבד זאת, לפי פסק דין זה, במידה ומסירת שטחים מונעת פיקוח נפש, הרי צריכים למסור גם את ירושלים העתיקה, תל אביב, בני ברק וכפר חב"ד... אך האמת היא שאומות העולם עצמם יודעים שמופרך לגמרי שהיהודים יוותרו על ירושלים. זו אכן עובדה עד לימינו אלו, שבארה"ב לא לוחצים עלינו בדבר שידוע וברור שהוא בציפור נפשנו ואנו בטוחים בו.

"למרבה הצער, מאז מלחמת ששת הימים ועד היום, משדרים מקבלי ההחלטות בארץ הן כלפי האויבים והן כלפי אומות העולם, שיש ליהודים ספקות בצדקת דרכם ובזכותם לשבת בארץ. זו הסיבה העיקרית שמדוברת ומעודדת את הטרור במשך שנות דור, כאשר ההסכמים האומללים של קמפ דייוויד, אוסלו וכן הלאה, חזיקו את נחישות הטרור הערבי להילחם בנו יותר ויותר. אין ספק כי הנהגה רופסת זו גרמה במישורין לצרה הנוראה הנוכחית.

"חוסר האמונה בדרכנו הוליד את גישת ההתגוננות והרתיעה מלהצטייר כתוקפנים, ובגלל גישה זו המערבת צידוקים מדיניים נשפך כמים דם יהודי, כאשר ההיסטוריה חוזרת על עצמה בדיוק מצמרר. לאחר מלחמת יום הכיפורים דיבר הרבי רבות על כך שימים ספורים קודם מלחמה הגיעו ידיעות שהצד השני - מצרים וסוריה - עורך גיוס כללי, ולמרות זאת הממשלה לא אישרה לגייס כוחות מילואים, עד כדי כך שבערב יום הכיפורים הייתה ידיעה ברורה שאם לא ירתיעו אותם - המלחמה תחל ביום הכיפורים. מומחי הביטחון הביעו את דעתם בפירוש שאם רוצים למנוע מלחמה ולחסוך בקורבנות, הדרך היחידה היא לגייס את הכוחות מיד ולפעול להגנת הארץ, אך המדינאים סירבו לעשות זאת כדי שלא להצטייר כתוקפנים. לצער הלב, דפוס הפעולה השגוי הזה חוזר על עצמו שוב ושוב, כאשר אנחנו מגיבים ומתגוננים לאחר מעשה ולא פועלים לכתחילה כדי להגן ולמנוע שפיכות דמים.

"לגבי הטיפול בערביי עזה, כבר אחרי מלחמת ששת הימים אמר הרבי בפגישה עם הפרופ' אבנר שאקי (לימים שר הדתות), ששגו שגיאה גדולה בכך שלא שילחו מיידית את הערבים מחוץ לגבולות הארץ. היו צריכים לומר לכל אחד מהם: "אמנם אתה חייב מיתה בתור אויב, אך בכל זאת קח מאה לירות ואת המזוודה שלך ולך". וכאשר היו הערבים באים למצרים או לסוריה היו מספרים עד כמה היהודים הם 'רחמנים בני רחמנים', שהרי הם ציפו שיעשו להם את מה שהם עצמם זממו לעשות ליהודים. דברים אלו לא נס ליחס, והם תקפים לגמרי במצב הנוכחי ביחס לשאלה כיצד נכון לפעול מול אויבינו מעזה הרוצים להשמידנו".

בחוץ אופוריה, בפנים כניעה

במשך שנים ארוכות מחה והתריע הרבי כנגד גישת מנהיגי המדינה ביחס לביטחון הארץ, בין אם לגבי מסירת שטחים בתמורה להסכמי 'שלום', בין אם לגבי ההתייחסות הסלחנית למעשי חבלה וטרור, וכך גם לגבי אופן ניהול המלחמות והפסקות האש. כיצד בעצם החל אותו מאבק?

"בימי מלחמת ששת הימים חזה עם ישראל כולו בניסים המופלאים בהם מסר הקב"ה לידינו שטחים רבים בארץ ישראל ובסביבותיה, ובכללם את ירושלים העתיקה ומקום המקדש. באותם ימים שהייתי בבית מדרשו של הרבי כתלמיד ב'קבוצה' שהייתה נוסעת מהארץ ללמוד במשך שנה בחצרו. בימים ההם, אנשים ניזונו מידיעות בכלי התקשורת הממוסדים ולא היו 'הדלפות' ודרכים אחרות לדעת מה מתחולל בדרכים הצבאיים והמדיניים. אך אנו התחלנו לשמוע 'חדשות' מאחורי הקלעים בשיחותיו של הרבי שנשא ברבים, מתוך דברים שהגיעו לידיעתו ולא הובאו לידיעת הציבור.

"מיד אחרי המלחמה הרבי התחיל לדבר על כך שישנם כאלה שרוצים להחזיר לערבים את השטחים שנכבשו. באותה עת שמענו זאת רק מהרבי, וכמובן בתור חסידים ידענו שכך הם הדברים, אך הגורמים הרשמיים הכחישו זאת מכל וכל. הרבי סיפר כי נציגי המדינה נסעו לווינגטון מיד אחרי הניצחון במלחמה, והציעו לחלק את ירושלים עיר הקודש לשלושה חלקים שרק אחד מהם יהיה ליהודים, וגילה כי בעצם כבר הוחלט לוותר על ירושלים העתיקה, ורק כדי 'להמתיק את הגלולה' כביכול ניסחו את ההצעה באופן כזה שירושלים תחולק ל'שלוש הדתות'. רק לימים נודע כי אכן מירון בנבנשתי, שהיה סגנו של טדי קולק ראש עיריית ירושלים, הכין תוכנית שלמה להחזיר לערבים את ירושלים העתיקה כולה והכותל המערבי בכללה.

"באותן שנים ראשונות אחרי המלחמה, כאשר הדיבורים על מסירת שטחים לאויב עדיין לא קיבלו פרסום נרחב, ההרגשה הכללית בארץ הייתה שאי אפשר להאמין לערבים והיה נראה מזוה לחשוב שיש כאלה שעולה על דעתם לתת להם שטחים בכלל... אמנם תנועת 'שלום עכשיו' כבר הופיעה בציבור והרבי העיד כבר אז שדיבוריהם ומעשיהם מהווים סכנה גדולה לעם היושב בציון, אבל התחושה הכללית בארץ הייתה שסוף סוף עלה בידינו לנצח את האויב והתקיים בנו הכתוב 'תיפול עליהם אימה ופחד'."

"אספר מקרה מאותה תקופה שיכול להמחיש את מעמדם של יהודים בארץ באותם הימים. היה זה בשלהי קיץ תשכ"ח, בפעם הראשונה בה הערבים הרימו את ראשם ויזמו פעולת חבלה מאורגנת לאחר המלחמה, ב'ליל הרימונים' בו השתמשו הערבים ברימונים כמטען חבלה במרכז ירושלים ופצעו תשעה יהודים. צעירים היינו והתמלאנו כעס על מה שקרה. הלכתי עם חבר מהישיבה במאה שערים אל שער שכם, ברחבה שלפני השער הייתה 'בוטקה' ענקית של אבטיחים ועליה סככה מיוטה, בלי להסס הדלקנו גפרור והבערנו את הסככה, ולקינוח לקחנו אבטיחים והשלכנו אותם על חלונות בתי הערבים ושרברנו שמשות. אף אחד מהם לא העז להגיב... הסיפור לא נועד להראות שהיינו חכמים או גיבורים גדולים, אלא רק להבהיר עד כמה המצב הביטחוני היה שונה תכלית שניו, ומעמדם של יהודים היה כראוי ולא בשפל המדרגה כפי שהוא כיום".

בכיה לדורות - הסכמי 'שלום' והנסיגות

בשנים תשל"ח-תשל"ט נחתם הסכם ה'שלום' בין ישראל למצרים, ובשנים הבאות מסרה ישראל למצרים את כל חצי האי סיני. רבים סברו במשך למעלה מארבעים שנה כי מדובר בסיפור הצלחה, בו יצרנו שלום בר קיימא בגבול הדרומי של ישראל, אך הרבי צפה את הסכנה הטמונה בהסכם. אי אפשר שלא להצטמרר כשרואים במוחש כיצד ההסכמים האומללים הללו בצירוף הנסיגה מגוש קטיף הובילו במישורין לטבח הנורא. "אכן, באותם ימים רבים וטובים התפתו להאמין שההסכם עם מצרים ייצור מציאות של שלום ושלווה, והשתמשו בסיסמה "הלנצח תאכל

להבת הארץ הבוערת במשפחת דרוקמן

בימים אלו חסרה לי מאוד דמותו של שאר בשרי היקר, הרב חיים דרוקמן זצ"ל. סבינו היו אחים, וכיון שלרב חיים לא הייתה משפחה ענפה, לפחות לפני עשרות שנים, היינו אנחנו – סבי ואבי ע"ה, ויבדלחט"א אנכי – קרובים אליו מאוד. סבי וסבתי היו השושבינים בחתונתו, ובכלל היינו צמודים אליו בכל השלבים הראשונים בעת שהלך וכבש את מקומו הנכבד בציבור.

הרב חיים היה, כמפורסם, איש אמת, והוא מסר את נפשו, גופו ואת כל חייו – פשוטו כמשמעו – בעבור האידיאלים האמיתיים, ובראש ובראשונה בנושא ארץ ישראל. כך גם, למשל, בכל הכנסים שערכנו בנושא שלימות הארץ והזמנו אותו, הוא תמיד הגיע בחפץ לב ונשא דברים מדם לבו, לב מורתח.

באופן אישי, אני מאוד מצטער על העדרו וכואב לי על כך שהוא איננו איתנו היום בגופו, זכרו לברכה. אציין רק אפיזודה המבטאת את הקשר העמוק בין הרב חיים וארץ ישראל:

היה זה לפני עשרות שנים – אינני זוכר כרגע מתי בדיוק – כשבמהלך טיפול שגרתי אצל רופא שיניים קיבל הרב חיים התקף לב, והוא אושפז במרכזי הרפואי הדסה עין כרם בירושלים. זכורני שבאתי לבקר אותו, והוא שכב במיטה ועיין בגמרא.

באותה שעה היו כל מיני דיבורים סביבו שאולי כדאי לדאוג לשחרר אותו מעט מכל המועקות והדאגות שהקיפו אותו, ואף עלה רעיון להציע לו לנסוע לתקופה קצרה של נופש בשווייץ. אני זוכר היטב כיצד הרעיון הפשוט הזה – לנסוע לנופש בשווייץ – נדחה על ידו על הסף. אהבת ארץ ישראל בערה בו כאש להבה.

זה עתה הגיעה הידיעה המצערת על פטירת רעייתו, הרבנית שרה ע"ה, שעמדה לימין בעלה בכל משעולי חייהם העשירים ברוח ומעש. יהי זכרם ומפעליהם ברוכים.

חרב? ". אך עיניו של הרבי היו צופיות למרחקים. בדבריו על הנושא הזכיר גם את הנזקים הכלכליים שנגרמו כתוצאה מההסכם, כאשר ישראל ויתרה על שטח עצום שבו שדות נפט ופוטנציאל לתירות ופיתוח הכלכלה, אך בעיקר דיבר על העובדה שמקרבים את האויב ליישובי ישראל, ובמקום לעמוד בתוקף על שמירת הביטחון נכנעים לרצונו.

"שום דבר לא 'הפך את לב פרעה'. מצרים היא מדינה עוינת לכל דבר, מקום שישראל שייכנס אליו עלול לחזור חלילה בארון מתים. אנשים מנופפים בהישג השלום על מצרים כהצלחה אדירה, אך זו מדינת אויב שבעקבות ההסכם מקבלת מארצות הברית סיוע בחימוש שווה לסיוע שמקבלת ישראל. כך שלמעשה יצרנו כמו ידינו איום עצום מדרום, ובאופן אבסורדי אנחנו זקוקים לסיוע אמריקאי כדי להיות מוכנים לאותו איום.

"על המצב הביטחוני הזה שהוא חמור מיסודו הוסיפו ראשי המדינה חטא על פשע, כאשר גירשו רבבות יהודים מגוש קטיף, פינו את 'ציר פילדלפי' וחזירו את האויב המצרי עם האויב הערבי. בזמנו דיברתי על כך ברדיו ואמרתי שהנסיגה מגוש קטיף תביא לכך שהטילים יטווחו את אשקלון וצפונה יותר, ואף אמרתי שהמחבלים יקבלו 'תיאבון' ויחדרו לשטחי ישראל לערוך טבח רחמנא לילצן, אבל כל דברינו נפלו על אוזניים ערלות. בימים ההם נסעתי בעצמי לגוש קטיף כדי לחזק את אחינו הנתונים בצרה ואת עצמי. היינו בכפר מימון וצעדנו רגלית בשעת לפנות בוקר לכיוון גוש קטיף כדי לעצור את הגירוש בגופנו, אך המשטרה עצרה והרחיקה אותנו בכוח מהאזור.

למען ציון לא אחשה. כנס ועד רבני 'פיקוח נפש'. שני מימין: האדמו"ר מסדיגורה זצ"ל. נואם: הגאון הרב מדרכי אליהו זצ"ל

"אינני יודע אם עשינו אז כל אשר ביכולתנו, אך היה קשה להשפיע על דעת הקהל, כאשר הרבה יהודים טובים שוב שגו שגיאה נוראית ולא הבינו בשעת מעשה את חומרת הדברים. לא נותר לנו אלא לראות בעיניים כלות כיצד צומחת מפלצת הטרור בדרומה של ארץ ישראל, כאשר מצרים מהווה צינור החמצן שלהם והגבול המצרי מהווה 'נמל' לייבוא וייצוא של מחבלים ונשק. מצרים טוענת כמוכּן שהכל נעשה שלא בידיעתה, אבל עמידתה האיתנה לצד המחבלים מוכיחה היטב את האמת, שבהיותה חלק מהאומה הערבית הגדולה האויבת את ישראל היא מסייעת לכך במישור ובקפיץ. ממצרים הגיעו הנשק והיכולות הצבאיות ששימשו את המרצחים בטבח האיום. דבריו של הרבי על הסכנה העצומה הטמונה במתן אוטונומיה לפלסטינים, בנסיגה משטחי ישראל ובקירוב גבול מצרים לישראל, התבררו כמוחשיים באופן נורא, והלוואי שכעת אכן יתפכחו ויבינו את המציאות כמות שהיא."

כשואב – צועקים

מה באמת היה פשר העניין שהרבי ישב בבית מדרשו וזעק על נושאים אלו בפני החסידים במר ליבו פעמים רבות מספור, לעיתים גם בשבתות וחגים, בזמן שמקבלי ההחלטות בארץ לא שעו לדבריו, ונראה כאילו הוא חלילה מכלה לריק את זמנו היקר?

"מלבד הסיכוי שדבריו יפעלו את פעולתם בדעת הקהל ובפרט בקרב מקבלי ההחלטות, נראה שהרבי דיבר בשלושה ערוצים שונים שבכל אחד מהם יש עניין מיוחד משל עצמו: בכל פעם שהתחיל לדבר בענייני המצב בארץ, היה ניתן להבחין כיצד נימת דיבורו השתנתה מיידית והרבי החל לזעוק בקול רם ממש, כפי שהתבטא על עצמו "אז עס טוט וויי שרייט מען" (=כשואב – צועקים!). בראש ובראשונה, זעקת הרבי על המצב הייתה פשוט בגלל גודל הכאב והדאגה לחיי יהודים, בלי לחשוב בכלל אם יצליח לפעול לטובה או לא.

"כמו כן הרבי הזכיר לא אחת שבכוח התורה לפעול שינוי בעולם, ואפילו בבית דין של מעלה מתחשבים בפסק דין של רבנים למטה בעולם הזה, ואם כך לדברי קדשו היה ערך רוחני וסגולי להשפיע למעלה ולמטה, ומי יודע כמה צרות וייסורים נחסכו מאיתנו בזכות זה. נכחתי פעם כאשר הרבי ביקש מרבנים במהלך התוועדות שיפסקו שאסור לוותר על שטחי ארץ ישראל, שהרי התורה קובעת את מציאות העולם, כמו שדרשו חז"ל על הפסוק "לא-ל גומר עלי", וכשיש דין למטה אין דין למעלה.

"ענין נוסף הוא החובה להביע מחאה ברבים על סיכון חיי יהודים, וגם כאשר המחאה אינה משיגה את מטרתה אין זה אומר שאפשר להסתפק במחאה קלה ולחזור לשגרה."

נחלת עולם לעם עולם

האם ההתנגדות הנחרצת של הרבי להחזרת שטחים היא מטעם פיקוח נפש בלבד או גם משום קדושת ארץ ישראל?

"צריך להוציא מדעת הטועים בזה. יש סוברים בטעות גמורה שכל עיקר יחסו של הרבי לנושא 'שלמות הארץ' היה רק מחמת פיקוח נפש, ולא מצד המעלה והעניין שיש בשיבתנו בארץ. מובן שהרבי דיבר וזעק ריבוי פעמים על פיקוח נפש שיש בהנהגה זו של ויתור לאויבנו, כשהוא מזכיר את ההלכה המפורסמת בשולחן ערוך הלכות שבת סימן שכ"ט על "נכרים שצרו על עיירות ישראל", שהדין הוא שאפילו אם באו רק על עסקי ממונות "יוצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את בשבת". יתרה מכך, כאשר נפגש הרבי עם האדמו"ר מסדיגורה בעל 'עקבי אבירים' בשנת תש"מ,

מ"ב שנים
לפטירת מ"ד הרב
צבי יהודה תנקן קוק
זצ"ל

ונהפוך הוא

אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְהוּדִים הַמָּה בְּשִׁנְאֵיהֶם

אירוח שישי - שבת חווייתי ומחזק

עם חז"ט: ד"ר רבקה אביה, מול הנוף היפה בעולם

עולים להר הזיתים

כמיטב המסורת של 'קרן אביה'

במלון שבע הקשתות

שבת פר' תצווה

'י"ד-ט"ו אדר א'

תשפ"ד (23-24 בפבר')

שישי, פורים קטן - שיחות ומעיימות | קבלת שבת מוזיקלית | **שבת** - תפילת ערב שבת בסגנון קרליבך
מול הר הבית, עונג שבת ומיש חסידי, ארוחות כיד המלך, שיחות, סיורים, תצפית מבית החושן ועוד...

אלישע מרון
רס"ב במיל. פצוע צה"ל

הרב מנחם קלמנזון
רס"ל במיל. ר"מ בישיבה התיכונית עותניאל

הרב שמואל סלוטקי
רב ומחנך

ישראל פרנס
הזמר החסידי

עם ישראל חי ומנצח!

מס' החדרים מוגבל

קרן אביה

לע"נ אביה יהושע ז"ל גולדברג

להזמנות: ריבקי - 050-9287878 | rivkisb@gmail.com

מוקדש בהצדעה לנשות העורף, בתפילה לשלום הלוחמים והחטופים ולרפואת פצועי צה"ל

דבר שהוא, הם דברים הגורמים לשפיכות דמים, כפי שהתקיים ומתקיים לדאבונו הרב עד לימים אלו ממש.

"האמת היא שבעצם אין אלו שני דברים נפרדים כלל, כי הדרך היחידה להביא את יושבי הארץ לנהוג בצורה נכונה ובריאה ביחס לביטחון ארץ ישראל היא רק כאשר אנו מבינים שהארץ היא נחלתנו מאת ה' והיא מקומנו האמיתי, כי אז היינו נוהגים בצורה אחראית וביגאון יעקב, ולא בכניעה ובהתרפסות, וכך היה נשמר ביטחון עם ישראל בארצו. כאשר לא מאמינים שארץ ישראל היא נחלתנו, אזי כל היחס הוא כאילו יש כאן איזה ויכוח לגיטימי בין שני עמים על שטחי מחיה ויש לבדוק עם מי מהם הצדק. ומכאן נובע המצב שנותנים להם שטחים ומאפשרים להם אוטונומיה שבה יוכלו להתעצם ולתכנן כיצד ללחום בנו, ואת התוצאות אנו חווים על בשרנו כעת".

תחזית הגאולה

"את המחאה השמענו כבר מקצה העולם ועד קצהו, ומה עוד יכולנו לעשות", אומר הרב דרוקמן בכאב. "אנחנו במצב של הסתר בתוך הסתר. בעבר הייתה תדמית אמינה לאנשי הצבא, עד שהרבי אף התבטא ואמר שיש לשמוע למומחי הצבא ולא למדינאים, כי איש הצבא הוא בבחינת רופא או בייקטיבי היודע את התרופה למחלה. אבל מה נאמר ומה נדבר היום, כאשר הפיקוד העליון בצבא אף הוא נגוע מכף רגל ועד ראש בשיקולי מדיניות. אך התיקון לכך הוא פשוט, בדרך ארוכה וקצרה: להשמיע לאנשים ישרי דרך כיצד החל כל החורבן, ומהי האבחנה המהותית של ה'מחלה' - כאמור לעיל.

"נוסף על כך, עם כל הקושי עלינו להתחזק באחדות ישראל ככל יכולתנו. וכפי שראינו אצל הרבי, שיחד עם כאבו העצום על התנהגותם של המדינאים, הרי כל המחאה שבקעה מלבו הייתה תוכחה מגולה מאהבה מסותרת ואף גלויה לכל יהודי באשר הוא. לא מעט התבטאו לאחרונה שהאויב הבחין כמה שמתחולל בתוכנו, במחלוקות הפנימיות בעם ישראל. המחבלים מדברים היום עברית טובה, והם יודעים את כל אשר נעשה לא פחות מאיתנו.

"יחד עם זאת", מסיים הרב דרוקמן בנימה מעוררת, "בל נשכח: הרבי כל הזמן חזר ואמר שעלינו להתכונן לביאת המשיח. אם כן, כשם שחזינו במו עינינו בהתגשמות תחזיות האסונות שצפה ברוח קודשו, כך ויותר מכך - שהרי "מרובה מידה טובה ממידת פורענות" - אנו יכולים להיות בטוחים שהעתיד צופה אך טוב לבית ישראל. היום כולם כבר מבינים שאין פתרון סופי ושלם למצבנו מלבד הגאולה וביאת המשיח. נוסף אומץ ונרבה בתורה ובמצוות ובמעשים טובים, ותפילותינו שנזכה לכך במהרה בימינו".

התבטא כי דין זה אינו שייך לקדושת הארץ והוא נוהג בכל מקום ישוב ישראל, בין בארץ ובין בחוץ לארץ, והלא מקור הדין הוא בדברי הגמרא בקשר לנהרדעא שבבבל.

"לצד זאת, מי יוכל למנות את הפעמים הרבות שדיבר ועורר על מהות קדושתה של הארץ, כגון כשהיה מזכיר את הכתוב בפירושו רש"י הראשון על התורה שארץ ישראל ניתנה לנו מאת הקב"ה, והביטוי שחזר עליו פעמים רבות מספור: "נחלת עולם לעם עולם", שארץ ישראל הובטחה לנו מאת הקב"ה והיא נחלתנו. אלא שבמקביל דיבר גם מצד דיני פיקוח נפש, כלומר: אם יבוא משהו ויטען שהכל טוב ויפה, אמנם ארץ ישראל היא שלנו ואסור לנו לזלזל במתנה שקיבלנו מאת ה' ובכל הניסים שנעשו לנו בזה עד עצם היום הזה, אך האם מותר להסתכן בשביל זה? לכן הרבי הבהיר שוב ושוב שהאמת היא בדיוק להיפך, שלא רק מסירת השטחים אלא אפילו עצם הדיבורים והרעיון למסור שטחים או להיכנע לאויב בכל

מכללה ירושלים
איכות תורנית - אקדמית - חינוכית

תואר שני בניהול וארגון מערכות חינוך

- כלים פרקטיים ועיצוב זהות ניהולית.
- התנסויות במרכז הסימולציה
- החדשני לניהול צוות מרצים/מנהלים המחובר לעולם השטח.
- התואר פותח דלתות לתפקידי ניהול ופיקוח בשוק העבודה.

ההרשמה לסמסטר ב' בעיצומה! ומרוויחים שנה אקדמית

הקלות מיוחדות ומלגת מכללה למילואמניקים

תואר שני בייעוץ חינוכי

- מסלול מקצועי
- להכשרת יועצים חינוכיים.
- כלים בייעוץ ברגישות תרבותית לחברה תורנית.
- התנסות מעשית במגוון בתי ספר בארץ, בליווי ובהדרכה מקצועית.
- פיתוח והתאמה למעגל החיים.

למידה
היברידית
זום בשילוב
פרונטאלי

תואר שני במסלולים נוספים: מחשב"ו ותושב"ע - רבני קהילות | מתמטיקה | מדעים

ליווי אישי לסיום כל החובות האקדמיים

מסלולים נפרדים לנשים ולגברים

מערך מלגות רחב ומותאם

יום לימודים בשבוע בלבד

הכוון התואר בסיום התואר

לפרטים ולהרשמה: 02-6750715 | rishumsheni@michlalah.edu

מכללה ירושלים, רח' ברוך דובדבני 36, ירושלים

אולי באמת אנחנו לא מתאימים?

זכרתי" קטעה אותי שרה "זה מרגיש לי לא הגיוני, כאילו רק אני צריך להיות פה במסירות נפש" התלונן יובל "המפגש הזוגי מתרחש אצל האשה, היא "המקום", "ביתו היא אשתו", היא מארחת, היא נפתחת ומוסרת את עצמה למען הקשר הזוגי". "אז להיות בתנועת נפש זכרית זה אומר שאני בכיוון שלה כל הזמן? מה אני מרוויח מזה?" שאל יובל "כשגבר מתעסק בעצמו הוא במקום הילדי ואז הוא לא יכול להיות במקום המשפיע. לדבוק באישה זה להתגבר ולעלות מעל הטבע, זו הזמנה עבור כל גבר שרוצה להיות באמת ראש משפחה. זה לא תנאי ולא מטרה. כתוצאה מכך, הוא מאיר את החלק הנקי של האישה ומתוך זה מתגלים כל האוצרות של הקשר הזוגי. יהיה לךך שיקוף מהמציאות. השפעה, השקת וטיפוח, אז תהיה צמיחה מלאה. התמסרות ותוכל לראות את אשתך שמחה. "אם הבנים שמחה". מה יותר משמח אותך יובל מלראות את אשתך שמחה כך? לא סתם זו המצווה של הגבר לשמח את האשה".

כל כך קשה לצאת מהמקום הזה ויש לך כאישה זכרון ענק לגבי זה. הוא תמיד ככה. אם הוא תמיד כזה אגואיסט ולא איכפת, כנראה שגם אני תמיד לא יקרה, לא ראוייה ולא שווה. יש פה מערכת שמוינה את עצמה. שני הצדדים משמרים ביחד מערכת שמחלישה את עצמה ואחד את השני". "למה מחלישה?" שאל יובל "כי אני מבינה שאם לי מאוד כואב, זה נראה כאילו לא איכפת ליובל. אבל, סביר להניח שהוא כואב באותה המידה. יכול להיות שהוא מעמעם או מתעלם מהכאב הזה. כשאנחנו מרגישות נטושות, אוטומטית, אנחנו נוטשות את עצמנו ואז אנחנו עוברות להתעסק בו. לכן, מאוד חשוב שרה שגם את תעשי את הצד שלך תדבק בעצמך. תשאל את עצמך: " מה אני צריכה? איפה אני לא הייתי נאמנה לעצמי איך שבישאתי את עצמי?" "למה את מתכוונת לדבוק?" שאלה שרה " לדבוק, אני מתכוונת לצאת מהנטייה הטבעית שלך להתעסק במה יובל עשה או לא עשה. לאט לאט נלמד פה להשתמש בכאב הזה לצמיחה ולריפוי שלך" עניתי לה "אז תוכלי לתת לנו עצה איך אנחנו יכולים לזהות מתי אנחנו בתנועה נקבית או תנועה זכרית?" שאלה שרה "יובל, אם אתה עסוק במה שקורה בתוכך אתה בתנועת נפש נקבית ואם אתה עסוק במה אתה יכול להשפיע עבור שרה אז זו תנועת נפש זכרית. אצלך שרה...." "אם אני עסוקה במה שקורה בתוכי אז אני בתנועה נקבית ואם אני עסוקה ביובל אני בתנועת נפש

התנועה הזו היא תנועה זכרית של השפעה ונתינה. ואת הרגשת שהמתנה לא מדוייקת וטובה עבורך. יובל, נפגעת מהתגובה של שרה, נעלבת והתכנסת לתוך עצמך (זו תנועה נקבית) וזה השאיר אותך שרה נוטשה... תחושת הנטישה גרמה לך באופן טבעי להתחיל להתעסק ביובל, כמה הוא לא בסדר ואיך הוא לא מכיר אותך. כל העיסוק הזה ביובל גרם לך להתחבר לתנועת נפש זכרית. מכאן התחיל מעגל קסמים שלילי ארוך ומייגע של זוג כשכל אחד מאמץ תנועת נפש הופכית. לא סתם נאמר "על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד" "יאני צריך לדבוק בשרה? במה שרה צריכה לדבוק?" "גבר, התנועה שלו היא התגברות על אתגר ולגדול ממנו. לכן, המהלך של גבר בחיים זה על כן יעזוב את אביו ואת אמו, יעזוב את המקום המוכר והילדי שלו, את המקום שמחפש את אמו, מישהי שמקבלת אותו במאה אחוז כמו שהוא. התנועה של לגבור, זה להסכים לצאת מהמקום הזה ולהכיר מקום חדש של גבר שהופך להיות משפיע. גבר שמייצר ומושך את האנרגיה מלמעלה. כשגבר דואג לאישה שלו, זורם דרכו שפע והוא מחובר לערוץ מאוד גבוה של שפע וכוחות. אם הגבר שהוא אור בעצם הופך לכלי שמחפש לקבל, יש בזה הגבלה, התנגשות וריק זוגי. זה חוק רוחני!

לגביך שרה, כשיובל פגע בך והתנהג בצורה שגרמה לך להרגיש שלא רואים ושומעים אותך, כל ערכת הפרשנויות של הארוע הזה שהוא פגע בך, זו התעסקות אינסופית ביובל. כמה הוא לא בסדר ואיך הכל חוזר שוב ושוב.

"שלושה ימים אני עובד על המתנה הזאת! שלושה ימים אני משיקע, מתכנן ועושה לה הפתעה כל כך מיוחדת ואיך היא מגיבה? היא אומרת לי: אתה לא קולט אותי. אתה לא רואה אותי. ואז היא מגיעה לאמירה הקבועה שלה שאולי אנחנו בכלל לא מתאימים. את יודעת כמה זה פוגע בי?" יובל התחיל את השיחה בכעס "אם הוא היה פשוט מקשיב ושומע אותי שזו כבר הפעם האלף שאני אומרת לו שאני לא אוהבת מסיבות הפתעה, אז הייתי יודעת שהוא באמת היה חושב עלי. שהוא באמת מכיר אותי ומכיר מה באמת עושה לי טוב" הגיבה שרה בכעס בחזרה. "אז יודעת מה? אולי באמת אנחנו לא מתאימים! אני לא מוכן להיות עם אישה שלא מעריכה אותי!" נעלב יובל "אני חושבת שאתה לא יודע לוותר ובווגיות צריך לדעת לוותר והרבה!!" פסקה שרה "תנועת הוויתור בתוך קשר כדי לקיים אותו זו אמונה מוטעית ומרחיקה. באיש ובאישה יש תנועות נפש זכריות ונקביות והן מקבילות לאנטומיה הגופנית. תנועת נפש זכרית - תנועת של השפעה, נתינה, השקיעה, זריעה. תנועת נפש נקבית - תנועה של קבלה, מושפעות, התמסרות, ממש כמו אדמה שמגיבה להשקיעה והזריעה. כשאת אמו, תנועת הנפש שלך כלפי הילדים שלך היא תנועה זכרית וזה מצויין, ככה זה צריך להיות. אבל, בקשר זוגי, הבסיס שלו צריך להיות שהצד הזכרי מביא לקשר תנועה זכרית והצד הנקיב תנועה נקבית. בהתייחס לאירוע שהבאתם: יובל הביא לך מתנה,

חנה דיין - טיפול זוגי ופרטני
(לנשים בלבד)
לינוי במשברי חיים
על פי תורת הנפש היהודית
קליניקה פרטית בשפלה ניתן לתאם
גם בזום
054-4480705
מ״ל: hanna.tipul@gmail.com
לכל המאמרים: www.hannad.co.il
(טיפול פרטני לגברים יינתן על ידי מטפל)

התועדות

עם הרב יוסף יצחק ג'ייקובסון

עיניים בתוך הגמרא... מחפש את אבא שלי

קראתם פעם את פרשת השבוע כמו מכתב מן אובד? תקראו שוב < רבי לוי יצחק רק רצה להשיב את נפשו אחרי הצום, ולכן רץ אל ארון הספרים > וההכנה החשובה ביותר למתן תורה הייתה דווקא בשתיקתו של משה מול כל עם ישראל שהמתין והמתין, עד שהבין

האם נוכל לתאר לעצמנו שבכל שנה ביום העצמאות של ארצות הברית ייטלו כל חברי הקונגרס את חוקת ארצות הברית ויערכו הקפות בריקודים סביב לדוכן המרכזי באולם? זה לא מתקבל על הדעת. חוקים אינם דבר משמח במיוחד. אבל בדיוק זה מה שאנחנו עושים בכל שנה בשמחת תורה: נוטלים את ספרי התורה בידינו, ורוקדים עם הילדים סביב בימת הקריאה בתורה.

למה זה נראה לנו הגיוני שאנחנו ורוקדים עם התורה, ואם נראה תלמיד חכם הרוקד ומפזז בשמחת תורה נביט עליו בהערצה והשתוקקות, ומאידיך גיסא אם נראה חבורת עורכי דין שעברו את בחינות ההסמכה שלהם קופצים עם ספרי הלימוד שלהם נחשוב שהם משוגעים?

והתשובה פשוטה: התורה אינה ספר חוקים, התורה היא חיינו. היא מושג חיוני של יהודי, וכשהוא אוחד בה הוא מחזיק את חיי נפשו. וכך גם כאשר יהודי לומד תורה, אין הוא תופס רעיון שכלי גרידא אלא אוחד בה' בכבודו ובעצמו, וכדברי חז"ל "אותי אתם לוקחים".

זו הסיבה שבמשך שנים רבות כל כך, למרות מניעות חוזרות ונשנות מבית ומחוץ, עם ישראל הנאמן לה' ולתורתו ממשיך ללמוד ש"ס ופוסקים ולעסוק בכל חלקי התורה הקדושה, כולל בתחומים שמה דורות רבים אינם נוגעים לחיינו בפועל. והלימוד במקצועות אלו נעשה באותה התלהבות ותשוקה כפי שלומדים ענייני אורח חיים והלכות בשייכות לחיי כל אחד. ושוב, כי כאשר אנחנו נמצאים עם מי שקרוב לליבנו, אין זה משנה היכן אנחנו נמצאים או על מה אנחנו מדברים. העיקר היא הקרבה אל האהוב.

כאשר ילד ממתין לאביו שיחזור בערב מעמל יומו, ומיד כאשר נכנס האב אל הבית רץ הילד לעברו כשהוא צועק "אבא!" ומושיט את ידיו לחבק אותו, זהו הרגע הטהור ביותר של אהבה וקרבה. על דרך זה - אמר פעם הרבי - כאשר יהודי עמל לפרנסתו וכל היום טרוד בה, הרי בערב הוא רוצה ומשתוקק להתקרב לאביו שבשמים, הוא נכנס לבית המדרש, מוציא גמרא מהארון ומתיישב ללמוד. זהו הדבר הטבעי ביותר עבורו כיהודי, וזהו החידוש העיקרי של מתן תורה - שהקב"ה עצמו שורה בתורתו.

מספרים על רבי לוי יצחק מברדיצ'וב שבאחת השנים - בעודו תלמיד אצל המגיד ממזריטש - הגיע לפניו יום כיפור לעיר אחת בה לא הכירו אותו, והחל בעבודת ההכנה שלו ליום הקדוש. כשראו אנשי הקהילה יהודי בעל מראה מיוחד, אף שלא ידעו מגדול גאונותו וצדקותו ביקשו ממנו שיתפלל לפני התיבה, וכך היה. לא היה כזה יום כיפור בכל העיר מעולם! לו רק היינו יכולים לתאר לעצמנו את תפילתו

בכל שנה ושנה בחג השבועות, וכך גם בכל יום ויום, אנחנו מקבלים את התורה מחדש. בכל פעם שיהודי לומד תורה, הרי כדברי הכתוב "תען לשוני אמרתך" - הוא עונה אחרי הקב"ה הקורא כביכול לפניו, ולכן נפסק ש"מה להלן באימה וביראה ברתת ובזיע אך כאן באימה וביראה ברתת ובזיע". מתן תורה אינו מאורע היסטורי שהיה ונעלם לבלתי שוב, אלא זהו מאורע תמידי שהולך איתנו בכל יום ויום.

מתן תורה נקרא דווקא בשם "מתן" - מפני שהמתנה מלמעלה היתה הנקודה העיקרית שבו, והיא עודנה כזו.

לפני מתן תורה, גם אלו שלמדו תורה עשו זאת באמצעות השכל שלהם ועל פי היכולות שלהם. וכיון שאין אדם דומה לחברו וכל אחד ניחן בכישרים שונים ומיוחדים, הוא השתמש בהם על מנת לתפוס את התורה ולהבינה כפי ערכו שלו, על ידי טיפוס ויגיעה בעליה מלמטה למעלה.

לעומת זה, מעמד מתן תורה היה נתינה של הקב"ה עצמו בתוך התורה, מלמעלה למטה. לימוד התורה אינו חלילה הבנה של רעיונות מסוימים וצבירת ידע - אפילו ידע נשגב וטהור - אלא על ידי הלימוד מקבלים את בעל התורה, את הקב"ה עצמו ממש, כדברי חז"ל על ראשי התיבות של המילה "אנכי" שבתחילת עשרת הדיברות - "אנא נפשי כתבית היבית", הקב"ה הכניס וכתב את עצמו כביכול בתורה, וכמו שאומר המדרש: "מכרתי לכם תורתי, כביכול נמכרתי עמה".

לימוד התורה על ידי יהודי דומה למי שקורא מכתב שקיבל מבנו יחידו אהובו, בכתב ידו, לאחר שלא ראה ושמע ממנו תקופה ארוכה. במכתב כזה לא רק קוראים את התוכן הכתוב בו בשטחיות, אלא מחפשים ללמוד את הנכתב בין המילים, את מה שמורגש בין השורות, את מהותו של הכותב שהתבטאה בצורה זו או אחרת במכתב.

לכן אין פלא שחז"ל העמידו את מצוות "תלמוד תורה" - כנגד כולם, כדבר שעולה על הכל. אין זו סתם מימרה שאנחנו חוזרים עליה מדי בוקר, אלא זו תמצית רשימת הערכים וסדרי העדיפויות שלנו, ובהם אנחנו מכריזים שתלמוד תורה הוא החלק המרכזי שבהם. לא לחינם אנחנו תמיד משתמשים בלשון "תורה ומצוות", כי אין זה כל מה שיש לנו מאת ה': תורה - על מנת ללמוד בה, ומצוות - על מנת לקיימן.

לימוד התורה לשמה אינו רק כדי לדעת "את המעשה אשר יעשון", כאילו הייתה התורה חוברת הוראות הפעלה לחיים היהודיים היום-יומיים; אם זו הייתה הסיבה היחידה ללימוד התורה, היינו לומדים רק הלכה למעשה. בלימוד התורה יהודי מחפש את הקב"ה, והיכן הוא נמצא? בכל מקצוע שבתורה ובכל אות שבה.

אותו דבר. אם אנחנו מסתכלים עליו מהפרספקטיבה העליונה, מהבנה שזוהו מעשה מרכבה, חכמתו של הקב"ה - הרי זה דבר גדול. אך אם מביטים על כך כאילו אלו רק דינים על חפצים ועניינים גשמיים, זה נעשה דבר קטן.

כך פירש הרבי את דברי הגמרא שבראש חודש סיון, כאשר "ויחן שם ישראל נגד ההר" - "כאיש אחד בלב אחד", "לא אמר להו ולא מידי משום חולשא דאורחא". בני ישראל השתוקקו כל כך לקבלת התורה, וכשסוף-סוף הגיעו להר סיני לא אמר להם משה מאומה, לא הדרכה ולא הוראה, ורק למחרת החל להכניס למתן תורה. מדוע? והאומנם כל כך היו חלשים מטורח הדרך עד שלא יכלו לשמוע דבר?

מספרים שפעם אחת, בשמחת תורה בבית הכנסת בעיירה, ראו יהודי אחד שרקד ופיזז בהקפות בכל עוז. "מדוע אתה רוקד כל כך?" שאלו אותו. "אף שאני אינני 'מחותר' בשמחה זו של התורה" אמר היהודי עם הארץ, "אך האם לא ארקוד ואשמח כל כך בשמחת אחי?!"

אך האמת היא, כי טעות בידו של מי שמחזיק במחשבה זו. שמחת התורה אינה שמחה של אחיו ושל חברו - אלו שלמדו תורה במשך כל השנה - זוהי שמחתו שלו עצמו! התורה שייכת לו בדיוק כשם שהיא שייכת ללמדן הגדול, ושמחת התורה היא שמחת כל יהודי - תהיה מה שתהיה רמת לימודיו והשכלתו בתורה.

אם כן, השתיקה ששתק משה ולא אמר דבר לבני ישראל כהכנה למתן תורה, היא היא ההכנה הגדולה והמתאימה ביותר לקבלת התורה, לקבלת נותן התורה! אילו היה משה מתחיל לדבר בדברי תורה, היו תכף היו נוצרים הבדלים בין השומעים, כי יש המבין יותר ויש המבין פחות, ודבר זה היה חוטא למעלתה וכתרה של התורה - האלוקות שבה השייכת לכל ישראל בשווה. ולכן בשתיקתו העביר להם את הלימוד הגדול ביותר בקדושת התורה. וזהו עומק ה"חולשא דאורחא" - חלישות הגשמיות של ישראל שנוצרה על ידי התרוממות הרוחניות, הביטול הגדול שלהם וההכנה הראויה להיות כלי קיבול לקבלת פני השכינה, לקבל את ה' יתברך בכבודו ובעצמו בתוך תורתו, ש"אותי אם לוקחים". זהו השלב הראשוני והיסודי של ההכנה והגישה ללימוד וקבלת התורה. רק לאחר מכן מגיע השלב השני - הלימוד וההכנה, ההשכלה וההעמקה. לחיים, לחיים ולברכה. נגיל ונשיש בזאת התורה, כי היא לנו עוז ואורה.

של סגורן ואוהבן של ישראל ביום שהוא "אחת בשנה", בתשוקה ובתחנונים. אף אחד מבני העיר לא הלך לביתו לנוח מהתענית באותו יום. כולם עמדו דרוכים ושקועים בתפילה עם רבי לוי יצחק. עם צאת הצום, לאחר שיא השיאים בתפילת נעילה, ניגשו גדולי הקהילה לעבר עמוד הש"ץ על מנת לתהות על קנקנו של היהודי הפלאי שהתפלל את כל התפילות בדקות עליונה שכזו. אבל רבי לוי יצחק אמר בפשטות, "אני צריך להחיות את נפשי". מיד הצינו כולם: "יבוא נא הרבי לשבור את הצום בבית", אך רבי לוי יצחק לא שעה ותחנוניהם. הוא רץ לארון הספרים, הוציא גמרא מסכת סוכה והתיישב ללמוד באותה התלהבות שקרא בה קודם לכן "ה' הוא האלוקים".

שמעתי בדומה לזה ממש שסיפרו המשמשים שליוו את הרבי בצאתו מן הקודש, לאחר תפילת ערבית וקידוש לבנה כמוצאי יום הכיפורים, וראו כיצד הוא נכנס לחדרו הפרטי, מסיר בחטף את כובעו מראשו אל השולחן, וניגש ישר אל הספר שהמתין לו.

מכל האמור אנחנו מבינים שבנתינת התורה שני מישורים: יש הקשר של כל יהודי עם התורה המבוסס על רמת לימודו ועיונו בתורה, כל אחד לפי כישורותיו ומידת השתדלותו. אך בעומק הדברים יש צד פנימי ועצמי יותר - האלוקות שבתורה. וביחס לזה הרי אין כל הבדל בין יהודי זה לאחר. "תורה ציוה לנו משה מורשה" - ירושה היא לכל מי שהוא מ"קהילת יעקב".

אמנם איננו יכולים להשוות את עצמנו לרוחב ידיעתם ועומק בינתם של גדולי ישראל בתורה, אבל לעניין זה ש"אותי אתם לוקחים" - הדבר ישנו בכל התוקף בכל אחד הלומד תורה. בין תינוק המתחיל לדבר ואביו לימדו לומר "תורה ציוה לנו משה" ובין גאון המנתח והופך 'קצות' ו'נתיבות' - שניהם שווים ביחסם אל הקב"ה, נותן התורה.

בגמרא נאמר: "אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי שלא הניח דבר גדול ודבר קטן. דבר גדול - מעשה מרכבה, ודבר קטן - הוויות דאביי ורבא". ולכאורה, כיצד זה מכנים את כל הש"ס בבלי וירושלמי, ספרי הפסיקה והשו"ת וכו' - "דבר קטן"?

בש"ה מפרש את הדברים על פי משל מאדם המביט אל השמים בלילה בעמדו במקום חשוך, ורואה את הכוכבים כנקודות קטנות וזעירות של אור. לעומתו, מי שבידו המכשור והאמצעים המתאימים יכול להיווכח שחלק מהכוכבים הללו לא רק שאינם זעירים כל כך, אלא הם אף גדולים יותר מהעולם שלנו כמו גם מהירח.

זהו פירוש דברי הגמרא: "דבר גדול - מעשה מרכבה, ודבר קטן - הוויות דאביי ורבא". אין מדובר על שני דברים שונים, אלא על

ישיבה

גדלים יחד בעוז ובהדר

קטנה

רוצה לגדול בתורה?

רוצה מקום עם יחס אישי

ואווירה משפחתית?

רוצה להתמלא

בעוצמות ובשאיפות גדולות?

מקומך איתנו

בחדרה!

אין ספק שהלומדים בישיבה בחדרה יצליחו בלימודם, ירו את הוריהם נחת ויגדילו תורה ויאיירו" מורד הרב יעקב אריאל שליטיא

ישיבת "עוז והדר" בחדרה

מונה כ-60 תלמידים. בדרך

לפתיחת המחזור הרביעי!

הישיבה הוקמה על ידי ישיבת דרך חיים בשעלבים, בשיתוף מרכז יב"ע.

רמה גבוהה בלימוד

בהעמקה ובהיקף

משמעת עצמית

שמחת חיים וגיבוש חברתי

בגרות בשנה אחת

הצטרפו אלינו לשנת תשפ"ה!

לפרטים והרשמה: 052-4045295 | מייל: yhadarhai@gmail.com

נפשי בשאלתי // הרב יהושע שפיא, ראש ישיבת רמת גן

יש לך שאלה בעבודת ה'?
סמט 7-
054-4530951

איך מסתכלים על המלחמה בראייה של עבודת ה'?

ב"חובות הלכות" מסביר רבנו בחיי שהתורה מצווה עלינו מצוות של הלב כשם שהיא מצווה עלינו מצוות מעשיות, ובשעת המלחמה מצווה התורה לא לפחד, שנאמר: "אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם". אמנם המצווה נאמרה ליוצאים לקרב, אבל היום כשהעורף והחזית מחוברים זה לזה כל כך חזק, יש מקום לומר שגם העורף מצווה בה. ומדוע לא לירא? "כי ה' אלקיכם ההלך עמכם להילחם לכם עם אויביכם להושיע אתכם". וככול שאדם מתבונן בהשגחה האלוהית על האומה הישראלית בכל הדורות, ובפרט בניסים המופלאים שה' עושה עימנו בתקומת האומה בארצה, כך מתחזקים באמונה שאיננו לבד ואיננו נתונים ל"יד המקרה". וכפי ששאל גוי אחד את רבי עקיבא (מדרש שמעוני, שופטים) "לא חצופה הכבשה שרועה בין שבעים זאבים?" וענה לו רבי עקיבא, "בכוחו של הרועה היא רועה, אילולא כוחו - לא היה רועה אותה בין שבעים זאבים; והוא מציל אותה מכולם".

איך אפשר להעריך בזמן אמת את מה שיש לי, ולא רק אחרי שהוא נלקח ממני?

שאלה זו היא עצמה מתנה גדולה שנתן לנו הקב"ה, שאת ההערכה למתנות הנפלאות שלו אלינו נאיר מתוך עבודה ושותפות ולא נקבל אותן כמוכנים מאליהם. בשעת החיסרון אנו מקבלים "תזכורת" למה שה' נתן לנו, אבל ההרגל מטשטש את הזיכרון כדי שמתוך עבודתנו נהיה שותפים בהארת הערך של המתנות. הדרך להיות שותף היא לעיתים על ידי מניעה עצמית, ולמשל אדם שרוצה לדעת את גודל המתנה של מאור עיניו יכול לעצום אותן ולנסות "להסתדר" בלעדיהן וכל כיוצא בזה. אבל דרך נעימה יותר היא להעמיק בדעתנו בגודל המתנה שהראייה נותנת לנו אפילו בלי לוותר עליה לזמן מה. וככול שאנו מתבוננים במתנות הללו, כך אנו מתעלים ומתרוממים. ולכן בספר "חובות הלכות" מיד לאחר שער היחוד שעוסק באמונה, מובא "שער הבחינה", המלמד התבוננות ברוב הטובות עלינו ומהווה מקור נפלא ללמוד את הבסיס להתבוננות זו.

מהי תורת ארץ ישראל ומה מיוחד בה?

זוהי שאלה ענפה ביותר, שעיקרה הוא שבחוף לארץ נפרדה הנשמה מהגוף של האומה, ומתוך כך העולם והמציאות החיצונית נעשו טמאים כטומאת ארץ העמים, דמות האדם נעשתה חשודה במידה מרובה שטבעה מנוגד לתורה, ולא נשארה לנו מסגרת לאומית ומערכת היחסים הבינלאומית לבשה צורה של מדכאים ומדוכאים. אך בארץ ישראל שכונה חוזרת למקומה, העולם מאיר שוב, ארץ ישראל נותנת פירותיה בעין יפה, הדמות האנושית מאירה, האומה נבנית וגם מערכות היחסים עם אומות העולם מתאזנות, כמו שקרא הרבי מלובביץ' זי"ע לארצות הברית "מלכות של חסד". אנחנו מתפללים שצד זה יתגלה בכל תוקפו, ועל גבי כל זה האור של פנימיות התורה הולך ומתגלה לכל עם ישראל, מאיר את חיינו ומלווה את דרכינו בקיום התורה והמצוות.

קרוב אליך

עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

ת.ד. 52589 רמת גן < העלון טעון גניזה • karovel.co.il
לתגובות ויצירת קשר qarov.elecha@gmail.com קרוב אליך • לפרסום: 052-4061065

אנחנו, השבורים והרצוצים, נמצאים בצד ההפוך של המפה. העבודה שלנו היא לכתוש את הרע עד עפר בהתמודדות מתמדת. זו לא עבודה שחוזרת על עצמה, זה ניצחון בשלבים, כל פעם היא בעצם ניצחון שלם ואמיתי. לעבודה הזו קוראים - 'אתכפיא', לכפות.

וכן, בהחלט, יכול להיות שלה' יש נחת רוח מהשבור יותר מהשלם. ובכל מקרה בטוח שהוא מבסוט עלינו חבל על הזמן וממש שמח בעבודה שלנו. את מה שאנחנו עושים רק אנחנו, השבורים, יכולים לעשות.

רוצים את זה במילים אחרות?

הצדיקים הם כאילו הממתק של ה'. העבודה שלהם היא להמתיק את כל המציאות, הכל הופך למתוק אצלם. זה תמיד טעים, פשוט טעים וזהו.

אנחנו החריף. אם זה לא עשוי טוב זה לא משהו, צריך לעבוד כדי שזה יהיה טעים. אבל אחרי העבודה זה ממש מעדן. משהו פיקנטי.

אפשר להגיד שאנחנו כאילו הפיקנטריה של ה' יתברך, מכניסים קצת גיוון, הופכים את העסק ליותר מעניין.

איפה התסכול מתחיל?

כשאנחנו מסרבים להכיר במקום שלנו, מנסים בכוח להיות במקום שלא שייך לנו.

אם נפסיק לפזול למעלה, לצדיקים, ונלמד לשמוח בעבודה שלנו שלא עושה פחות נחת רוח, נהיה פחות עצובים ומתוסכלים.

אחי, שים חריף!

אני בתוך הפלונטר, נופל וקם. ייאוש.

לזוהר אתם מאמינים?

לכל אלו שלא עברו את גיל ארבעים והולכים לחטוף אירוע קרדיולוגי, תירגעו שניה. הכל בסדר, אף אחד לא הולך להיות מקובל-על, רק משפטון פצפון.

הזוהר כותב שכשיהודי כופה את הרע שיש לו בפנים, הכבוד של ה' מתגלה בכל העולמות יותר מכל שבח אחר, וההתגלות הזו היא יותר מהכל. כן, אני בטוח שהוא לא דיבר רק על צדיקים. באמת באמת, זה אמיתי לגמרי. כל יהודי יכול לעשות את זה בכל התמודדות שהוא מתמודד.

תראו את זה ככה:

צדיקים עושים דברים מטורפים, הם הופכים חושך לאור ומר למתוק. בכלל הכל הפוך אצלם, כאילו ישר, הם הופכים את ההפוך לישר. לזה קוראים - 'אתהפכא', להפוך.

"אחי, מה בשבילך?"
"שים לי כמה כדורים, צ'יפס, חמוצים, טחינה, עוד קצת טחינה."
"מעולה, זהו, כמה זה יוצא?"
"חריף לא לשים לך, אח שלי?"
"אנחנו אשכנזים אנחנו, לא נוגעים בזה".

תאמינו לי, האשכנזים האלה לא מבינים כלום. אל תסתכלו עליי, סתם אני לבן, צוקר זה בכלל מעדן בתימן.

באיזה קטע אתם לא אוהבים חריף? אפשר לדבר על זה שניה?

זה לא הוגן.

אם היו נותנים לי לנהל את העולם, היפותטית, נראה לי שהייתי דואג לעשות את כולם צדיקים. לכל השאר יש איזה סיפור לא ברור כזה, כאילו משהו לא פתור אצלם בפנים.

תסכול מתמשך כזה. זה נראה שאנחנו במרדף איך-סופי אחרי הזנב של עצמנו. כמה עליות כבר יש לנו בחיים? אנחנו מכירים את העליה בעיקר מהצד של הירידה שלה. חוזרים לאותן התמודדויות שוב ושוב, כאילו שלא עשינו את אותו דבר בדיוק לפני דקה וחצי.

אתם איתי? אתמול נפלת, היום אני נופל, מחר אני אפול. ממש שיעור לשון.

באיזה קטע? מתי מגיע הרגע הזה של הניצחון המוחץ, הכרעה בשדה הקרב, סיום הרואי של מאבק ארוך שנים?

הלו, מה אתם מסתכלים? אין לי תשובות. גם